

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
84

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Από τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου πέφτει ἓνα μικρὸ πανέμορφο κορίτσι. Στὸ κορμί του ἔχει κουλουριαστὴ κάποιο τεράστιο φίδι...

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

**ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ
ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ**

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΓΙΟΥ

‘Ο γιὸς τοῦ Ταρζάν — ὁ Κραγιαμπού, εἶναι πολὺ στεναχωρημένος αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ.

‘Ο πατέρας του τὸν θεωρεῖ μικρὸν ἀκόμα. Καὶ κάθε φορὰ πὺ πρόκειται ν’ ἀντιμετω-

πίσῃ μιὰ ἐπικίνδυνη περιπέτεια, τὸν ἀμπαρώνει μέσα στὴ σπηλιά, παρατῶντας τὸν μονάχον κι’ ἀπραγο...

‘Ὁ γενναῖο καὶ καλόκαρδο παλικάρι, νοιώθει μεγάλη προσβολή. Δὲν μπορεῖ ν’ ἀνε-

χθὴ νὰ μένη αὐτὸς κλεισμένος καὶ οἰγούρος στὴ σπηλιά, ὅταν ὅλ' οἱ ἄλλοι, ἔξω ἀπ' αὐτήν, κινδυνεύουν...

“Ἐτσι, ἀπόψε τὴ νύχτα, πού πάλι λείπουν οἱ δικοί του, παίρνει μιὰ μεγάλη ἀπόφασι: Θὰ τρέξῃ κρυφὰ στὴν ὑπόγεια τρομακτικὴ κατακόμβη τοῦ μονόφθαλμου Μάγου Νάχρα Ντού. Μονάχ' αὐτὸς θὰ ξέρη τί γίνεται. Μονάχ' αὐτὸς θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν φωτίσῃ...

... ..

Λίγο πρὶν τὰ μεσάνυχτα, ὁ Κραγιαμποῦ ξεκινάει γιὰ τὰ χαλάσματα τοῦ ἀρχαίου ναοῦ. “Ἐνα ὀλόγιομο φεγγάρι λάμπει στὸν οὐρανό, φωτίζοντας τὴν ἀπέραντη κοιμισμένη Ζούγκλα.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν μὲ τὸ ἀχώριστο μικρὸ του ρόπαλο στὸ χέρι, προχωρεῖ σταθερά. Ἄδιαφορεῖ γιὰ τοὺς ἀμέτρητους κινδύνους πού παραμονεύουν σὲ κάθε του βῆμα. Τὸ παραδειγμα τοῦ ὑπέροχου “Ἑλληνα Γκαοῦρ — πού τόσο ἀγαπᾷ καὶ θαυμάζει — ἔχει χαλυβδῶσει τὴ θέλησί του. Τὸν ἔχει κάνει νὰ μὴ φοβᾶται καὶ νὰ μὴν διστάζῃ ποτέ! Οὐτε καὶ μπροστὰ στὸν πιὸ βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο!...

Καὶ νὰ: Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου μιὰ σπαρχητικὴ καὶ τρομαγμένη φωνὴ τὸν ξαφνιάζει:

— “Ααααααααα!...

Ἡ φωνὴ αὐτὴ φθάνει στ' αὐτιά του ἀπὸ ψηλά. Πάνω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ κάποιου κοντινοῦ θεόρατου δέντρου.

Ὁ Κραγιαμποῦ — ἀδείλια-

στος ὅπως πάντα — σηκώνει ἀμέσως τὸ κεφάλι του. Φωνάζει δυνατὰ:

— Λέγε: Τί σοῦ συμβαίνει; Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ σέ βοηθήσω;

Ὅμως ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἀκούει μιὰ παράξενη ἀναταραχὴ στὰ κλαδιὰ καὶ στὰ φύλλα τοῦ κοντινοῦ δέντρου. Σὰν κάτι νὰ γκρεμίζεται ἀπὸ ψηλά.

Καὶ πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς ἀντηχεῖ, σχεδὸν μπροστὰ του, ἓνας θαρὺς γδοῦπος...

Στὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ὁ νέος ἀντικρύζει κάτι σὰν λευκὸ γυναικεῖο κορμὶ πού γύρω του θρίσκεται τυλιγμένο ἓνα τεράστιο χοντρὸ καὶ μαῦρο φίδι. “Ἐνας πεινασμένος θόας.

Ἡ φωνὴ τοῦ θύματος ἐξακολουθεῖ ν' ἀκούγεται σπαρχητικὴ...

Ὁ Κραγιαμποῦ ἐνεργεῖ μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ. “Ὅπως θὰ ἔκαναν στὴν ἴδια περίπτωσι ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ πατέρας του.

ΑΠΟ ΣΩΤΗΡΑΣ, ΘΥΜΑ

Μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα θρίσκεται κοντὰ στὸ σύμπλεγμα γυναικας καὶ φιδιοῦ. Μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι ἀρπάζει γερά τὸ λαιμὸ τοῦ ἀπαίσιου ἔρπετοῦ. Ἐνῶ μὲ τὸ δεξιό, πού κρατᾷ τὸ ρόπαλο, ἀρχίζει νὰ τὸ κτυπά, μὲ ἀφάνταστη δύναμι στὸ κεφάλι!...

Ὁ τεράστιος θόας σφυρί-

ζοντας άγριεμένος, ξετυλήγεται από τὸ κορμὶ τοῦ θύματος του. Κι' άρχίζει άμέσως νά κουλουριάζεται γύρω στὰ πόδια καὶ στὸ σῶμα τοῦ άτρόμητου παλικάριου.

Ὁ Κραγιαμποῦ έξακολουθεῖ μάταια νά τὸ κτυπή μετὸ ρόπαλο στὸ κεφάλι. Μά τὸ κόκκαλο τοῦ κρανίου του φαίνεται πῶς εἶναι πιὸ γερό κι' ἀπὸ άτσάλι. Τὰ κτυπήματα τοῦ νέου, οἴγουρα θά τοῦ φαίνωνται σάν χάδια!...

Ὡσπου νά: οἱ θανατερές κουλοῦρες τοῦ φιδιοῦ αἰχμαλωτίζουν τὰ χέρια του. Κι' άνεβαίνοντας συνεχῶς, φθάνουν

μέχρι ψηλὰ τὸ λαιμό του!...

Ένας θραχνὸς ρόγχος άκούγεται τώρα νά θγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγκι τοῦ άμοιρου παιδιοῦ... Εἶναι πιά φανερό πῶς λίγες στιγμές ζωῆς τοῦ άπομένουν άκόμα... Ὁ θάας, πού σφίγγει τὸ λαιμό του, θά τοῦ χάριση γρήγορα ἕναν φρικτὸ θάνατο!...

Ὅμως ξαφνικά, ἀναπάντεχο θαῦμα γίνεται: Ἐνα λευκὸ γυναικεῖο χέρι, σφίγγοντας τὴ λαθεὶ πρωτόγονου μαχαίριου, καρφώνει με ὀρμὴ τὴ λάμα του στὸ κρανίο τοῦ άπαίσιου φιδιοῦ!

Ὁ θάας θγάζει ἕνα τελευ-

Ἀγαπημένε μου έξάδελφε! τοῦ κάνει με λαχτάρα ἡ μικρὴ λευκή. Εἶμαι άφάνταστα εὐτυχισμένη πού σε γνώρισα!

ταίο λυσσασμένο σφύριγμα
καί οί σφιγμένες κουλούρες
του κορμιού του χαλαρώνουν.
'Απομένει νεκρός!

Λεύθερος τώρα ό Κραγια-
μπού, πετιέται άμέσως όρθός.
Κυττάζει τό σωτήρα του:

Είναι ένα πανέμορφο λευ-
κό κορίτσι. "Όχι παραπάνω
άπό δώδεκα χρόνων. Φοράει
τομαρένιο στηθόδεσμο καί μιá
χορταρένια κοντή θυσανωτή
φούστα στή μέση.

Ό Κραγιαμπού, πού μόλις
έχει κλείσει τá δεκάξη του
χρόνια, στέκει μπροστά στή
μελαχροινή αúτη μικρή κο-
πέλλα σά χαμένος. Ποτέ στή
ζωή του δέν είχε αντικρύσει
τόσο όμορφο καί χαριτωμένο
πλάσμα!

Έκείνη σκύβει κάτω. Καί
σκουπίζοντας στό παχύ πρά-
σινο γρασίδι τή ματωμένη λά-
μα του μαχαριού της, τό ξα-
ναθάζει στή μέση της...

"Υστερα, τινάζοντας τά
πλούσια ξέπλεκα μαύρα μαλ-
λιά της, κυττάζει τόν Κρα-
γιαμπού μέ τά μεγάλα μά-
τια της. Κι' ένw στά κόκκινα
χείλια της διαγράφεται ένα
γλυκό χαμόγελο, του λέει:

— Κινδύνεψες τή ζωή σου
για νά σώσης τή δική μου !
Αúτο δέν θά μπορέσω νά τό
εξεχάσω ποτέ!...

Με μεγάλη δυσκολία ό σα-
τισμένος γιός του Ταρζάν
καταφέρνει νά ψιθυρίση :

— Μά... Μά έσύ... Έσύ μου
έσωσες τή ζωή!...

Ή πανέμορφη κοπέλλα —
χαμογελώντας πάντα — του
έξηγει :

— Δέν είναι πολλές μέρες
πού έχω έρθει άπό τήν Πέρα
Ζούγκλα σ' αúτην έδw τήν ά-
γνωστη σέ μένα περιοχή...
Φαίνεται πως έχw μεγαλώσει
άρκετά πιά ! Άφού οί μαύροι
ίθαγενείς άρχισαν νά δείχνουν
καί σ' έμένα τις κακές διαθέ-
σεις τους... Έτσι, άναγκάστη-
κα νά φύγω σάν κυνηγημένο
πουλί, πηδώντας άπό κλαδί σέ
κλαδί, κι' άπ' τό ένα δέντρο
στό άλλο!...

— Μονάχη; κάνει άπορών-
τας ό Κραγιαμπού.

— "Όχι! του άποκρίνεται,
χαμογελώντας πάλι. Έχω
πάντα μιá καλή συντροφιά :
τό... μαχαίρι μου!

ΕΝΑΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Καί ή άγνωστη χαριτωμένη
μικρούλα, πού μοιάζει σάν έ-
να μυρωμένο ξωτικό άγριο-
λούλουδο τής Ζούγκλας, συ-
νεχίζει :

— Άπό μικρή συνήθισα ν'
άποφεύγω τούς ανθρώπους !
Τήν κακία τους τήν πρωτο-
γνώρισα άπό πολύ νωρίς :
Σάν ήμουον πέντε χρόνων...
Ένας λευκός άνδρας — ό πα-
τέρας μου — έστειλ' έναν ά-
ράπη στή σπηλιά πού ζούσα-
με για νά σκοτώση τή μητέ-
ρα μου...

— Καί τή σκότωσε; ρωτάει
μέ φρίκη ό Κραγιαμπού.

Τό πανέμορφο κορίτσι άρ-
γει κάπως νά του άποκριθῇ...

— Ναί... Βέβαια... Ή μη-
τέρα μου δέν ζῇ πιά... Όμως
ό άράτης εκείνος ζῇ...

— Καὶ τὸν ἀφήνεις νὰ ζῇ, τώρα ποὺ ἐοὺς μεγάλωσες ; ρωτάει ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν. Δὲν ἐκδικιήθηκες τὸ φονιά τῆς μητέρας σου ;

Ἡ δωδεκάχρονη κοπέλλα, κομπιάζει πάλι :

— Μὰ... Ναί... Ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάνω... Θὰ τὸν σκοτώνα βέβαια, μὰ... Τί ἔφταιγε κι' αὐτός; Ἐνας μονάχα ἔφταιγε : Ὁ κακοῦργος λευκὸς πατέρας μου!...

— Αὐτὸς ζῇ ἀκόμα; ξαναρωτάει ὁ Κραγιαμπού.

Ἡ ἄγνωστη κόρη ἀναστενάζει :

— Δὲν ξέρω... Δὲν τὸν ἔχω ξαναδῇ ἀπὸ τότε... Ἄν τὸν δῶ ὅμως, τὸν θυμᾶμαι! Θὰ τὸν ἀναγνωρίσω!

Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς μελαγχολικὴ καὶ συλλογισμένη. Ὑστερα ψιθυρίζει σὰ νὰ κουθεντιάζῃ μὲ τὸν ἑαυτὸ τῆς :

— Μὰ κι' ἂν ἀκόμα ζῇ... Κι' ἂν ἀκόμα μάθω ποίος εἶναι... Τί θὰ μὲ ὠφελοῦσε αὐτό; Μήπως μπορῶ νὰ σηκώσω τὸ μαχαίρι μου; Μπορῶ νὰ τὸν τιμωρήσω ὅπως θὰ τοῦ ἔξιζε; Ἀφοῦ εἶναι Πατέρας μου!...

— Ναί, ψιθυρίζει ὁ Κραγιαμπού. Δίκιο ἔχεις. Συγχώρεσέ με γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπα πρίν... Θὰ φαντάστηκες πὼς εἶμαι κανένας σκληρός! Κανένας κακοῦργος κι' ἐγώ!...

Τὸ πανέμορφο μελαχροινὸ κορίτσι μὲ τὰ μαῦρα μάτια καὶ μαλλιά, χαμογελάει πάλι :

— Κάθε ἄλλο, καλὸ μου

παληκάρη! Ἄν εἶχα φανταστῇ αὐτὰ ποὺ λές, δὲν θὰ θρискόμουν τώρα ἐδῶ... Μόλις λευθερώθηκα ἀπ' τὸ φίδι, ποὺ μὲ εἶχε ἀρπάξει πάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου καθὼς κοιμόμουν, θὰ τῷ θάζα στὰ πόδια!... Θὰ ξαναπετοῦσα πάλι σὰν κυνηγημένο πουλάκι ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο...

Καὶ συνεχίζει μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελο ποὺ ἀνθίζει στὰ κατακόκκινα χεῖλια τῆς :

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωῇ μου ποὺ στάθηκ' ἀντίκρυσ' ἕναν... ἄντρα καὶ κουθεντιάζω μαζί του... Εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν Κόσμο ποὺ μπορῶ νὰ τὸν ἐμπιστευτῶ... Γιατί μόλις τὰ μάτια μου σὲ ἀντίκρυσαν, ἡ καρδιά μου μοῦ εἶπε :

— Αὐτὸς ὁ ἄγνωστος νέος δὲν εἶναι μονάχα ὁμορφος κι' εὐγενικός... Εἶναι καὶ καλὸ καρδο καὶ τίμιος, κι' ἔξυπνο καὶ γενναῖο παλικάρη!... Νὰ τοῦχης ἐμπιστοσύνη!...

»Κι' ἐγὼ τὴν ἀκούω πάντα τὴν καρδιά μου. Γιατί ποτέ. Γιατί ποτέ τῆς δὲν πέφτει ἔξω!...

Ὁ ἄμοιρος Κραγιαμποὺ στέκει μπροστὰ στὸ ὑπέροχο αὐτὸ πλᾶσμα ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα. Χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀρθρώσῃ λέξι πιά.

Ὅμως ὁσο θάρρος λείπει ἀπ' αὐτόν, τὸ ἔχει τὸ δωδεκάχρονο πανέμορφο κοριτσάκι. Καὶ νὰ πού, αὐτὴ πρώτη, τὸν ρωτάει :

— Πῶς σὲ λένε... μικρὲ μου; Ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς

Ζούγκλας, μόλις καταφέρνει
νά ψιθυρίση :

- Κρα... Κραγιαμπού!
- Τη μητέρα σου ;
- Δεν έχω μητέρα... Μη-
τριά έχω... Τζέιν τη λένε!
- Τόν πατέρα σου;
- Ταρζάν!...

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ «ΑΓΡΙΟΚΑΤΣΙΚΟ»

Τό γλυκό χαμόγελο σβήνει
ἀπ' τὰ χείλια τῆς ἀγνωστής
μικρούλας. Καὶ τὰ μάτια τῆς
σκοτεινιάζουν καθὼς μур-
μουρίζει :

— Κάπως ἔτσι λέγαν καὶ
τὸν πατέρα μου!... Ὅχι ὅμως
Ταρζάν. Εἶχε ἕνα ὄνομα ποῦ
ἔμοιαζε μ' αὐτό. Ἐμοιαζε πο-
λύ... Μὰ δὲν τὸ θυμᾶμαι πιά!
Ἐχουν περάσει ἑπτὰ χρόνια
ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς καυμένης
μου μαννούλας!...

Ὁ Κραγιαμποῦ σαλεύει τὰ
χείλια του σὰ νὰ θέλῃ νὰ μι-
λήσῃ... Μὰ ἡ φωνὴ δὲν θγαί-
νει ἀπὸ τὸ λαρύγι του... Τέ-
λος, καταφέρνει νὰ ψιθυρίσῃ:

— Ἐχὼ ἀκούσει πὼς ὁ πα-
τέρας μου εἶχε ἕναν κακὸ ἀ-
δελφὸ στὴν Πέρα Ζούγκλα...
Μπορεῖ νὰ ἦταν αὐτὸς ποῦ...

Τὸ πανέμορφο κορίτσι, χα-
μογελάει πονεμένα:

— Μὰ τότε πρέπει νὰ εἶμα-
στε ξαδέλφια!...

— Ναί! ἀναστενάζει ὁ νέος
μὲ στεναχώρια.

— Καὶ πὼς λέγαν αὐτὸν τὸν
κακὸ ἀδελφὸ τοῦ πατέρα σου;
Τὸν θεῖο σου, δηλαδὴ;

— Ναζράτ! μουρμουρίζει ὁ
γιὸς τοῦ Ταρζάν.

— Ναζράτ; κάνει ἡ μελα-
χροινὴ μικρούλα, ἀναπηδών-
τας.

— Ναί !

Ἀγκαλιάζει ἀμέσως τὸ νέο.
Καὶ καθὼς γεμίζει τὰ μάγου-
λά του μὲ φιλιά, ξεσπάει σὲ
ἀκράτητους λυγμούς.

— Ἀγαπημένε μου ἐξάδελ-
φε! τοῦ κάνει. Εἶμαι ἀφάντα-
στα εὐτυχισμένη ποῦ σὲ γνώ-
ρισα!... Ὅμως, πολὺ λυπᾶμαι
γιὰ τὸν πατέρα σου ποῦ εἶχε
ἕναν τέτοιο κακοῦργο ἀδελ-
φὸ!...

— Νά 'ρθῆς λοιπὸν τώρα
νὰ μένης στὴ σπηλιά μας; τῇ
ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον ὁ Κρα-
γιαμποῦ.

Τὸ χαριτωμένο «Ἀγριοκά-
τσικο» κουνάει θλιμμένα τὸ
κεφάλι του :

— Δὲν ξέρω... Ἴσως δὲν θὰ
μπορέσω... Ἐγὼ συνηθίσει
νὰ ζῶ πάντα ἔξω στὸ λεύθε-
ρο ἀέρα. Καὶ νὰ πλαγιάζω
τὶς νύχτες στὰ ψηλὰ κλαδιὰ
τῶν θεόρατων δέντρων!... Οἱ
«φωλιές» τῶν ἀνθρώπων—κά-
τω στὸ χῶμα—δὲν μὲ τρα-
βοῦν καθόλου. Μοῦ φαίνονται
σὰν παγίδες. Σὰν τάφοι!...

Ὁ Κραγιαμποῦ ἔχει ἀρχί-
σει νὰ ξεθαρρεύῃ κάπως:

— Κριῖμας! μουρμουρίζει ἀ-
πογοητευμένος. Κι' ἐγὼ θὰ ἡ-
θελα νὰ ζούσαμε πάντα κον-
τά, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον. Σὲ
δὴλ' μας τῇ ζωῇ!...

— Τότε πάψε νὰ ζῆς σὰν
τυφλοπόντικας μέσα στὴν τρύ-
πα τῆς γῆς. Ἀνέβα κι' ἐσύ
στὶς ψηλές περήφανες κορφές
τῶν ἀθάνατων δέντρων!...

"Ένα μικρό χαριτωμένο γοριλλάκι παρουσιάζεται μπροστά τους.
Στριγγλίζει παραπονεμένα !

"Ο διάδοχος του θρόνου της Ζούγκλας δεν αποκρίνεται...

Το θαρραλέο και πανέμορφο χαμογελαστό κορίτσι, τον ρωτάει σε λίγο :

— 'Εσύ, τέτοια ώρα, τί ζητάς εδώ ; Πού πηγαίνεις μόναχος ;

Ο νέος της αποκρίνεται :
— Πηγαίνω σε μία φοβερή υπόγεια καταπακτή. 'Εκεί που ζή κάποιος τερατόμορφος γέροντας. 'Ο παντοδύναμος Μάγος Νάχρα Ντού...

— "Εχω ακούσει να μιλάνε γι' αυτόν! του κάνει η άγνωστη Μικρούλα. Λένε πως έχει

ένα μονάχα μάτι. Πάνω ακριβώς απ' τη μύτη του!

— Ναι!...

Και ο Κραγιαμπού της εξηγεί με κάθε λεπτομέρεια το σχέδιο που έχει καταστρώσει στο μυαλό του...

BANTA, Η ΘΥΕΛΛΑ !

"Ωσπου κάποτε τελειώνει. Το πανέμορφο μελαχροινό κορίτσι, με τα πλούσια έβενινα μαλλιά και τα μεγάλα μαύρα μάτια, χαμογελάει πάλι :

— Σε θαυμάζω εξάδελφε Κραγιαμπού!... Με την απόφασί που πήρες, θά έχης, θέ-

βαια, ν' αντιμετώπισης μεγάλους και τρομερούς κινδύνους! Μά μη φοβάσαι; Ή τύχη δείχνει πάντοτε μεγάλη αδυναμία στους τολμηρούς. Αυτούς μονάχα βοηθάει και προστατεύει!... Πήγαινε λοιπόν στο καλό!... Είμαι σίγουρη πώς θα πετύχης το σκοπό σου! Γειά σου, καλέ μου ξάδελφε!...

Κι' άμέσως, πηδώντας, άρπάζεται από το χαμηλό κλαδί κάποιου δέντρου. Ύστερα, με σβελτώσυνή μαϊμούς, άρχίζει νά σκαρφαλώνη στά ψηλά κλαδιά του...

Ο Κραγιαμπού κάνει μία ασυναίσθητη κίνηση σά νά θέλη νά τήν άκολουθήση. Νά σκαρφαλώση κι' αυτός στο ίδιο θεόρατο δέντρο. Όμως συγκρατιέται. Καί τής φωνάζει, από κάτω, όσο πιό δυνατό μπορεί :

— "Ε, ξεαδέλφηρη!... Δέν μου είπες πώς σε λένε!...

— Βάντα (*) ! του άποκρίνεται γελαστά.

Ταυτόχρονα άρπάζεται από ένα κρεμασμένο χορτόχοινο. Καί παρατιέται στο κενό, διαγράφοντας καμπύλη τροχιά προς τ' άντικρινά θεόρατα δέντρα...

Ο γιός του Ταρζάν μένει για λίγο άκίνητος στη θέση που θρίσκειται. Κυττάζει σάν ύπνωτισμένος, προς τήν κατεύθυνση που χάθηκε το πανέμορφο αυτό Άγριοκόριτσο!

(*) Βάντα σε μία από τις διαλέκτους τών ιθαγενών θα πη: «Θύελλα».

Τέλος, ξεκινάει, συνεχίζοντας τήν πορεία του προς τά χαλάσματα του Άρχαίου Ναού. Καθώς προχωρεί, έπαναλαμβάνει ψιθυριστά ένα όνομα. Σά νά θέλη νά το χορτάσουν τ' αυτιά του :

— Βάντα!... Βάντα!... Βάντα!...

.....

"Ετσι, ό Κραγιαμπού, φθάνει κάποι' εκεί. Κατεβαίνει τ' άμέτρητα χωματένια σκαλοπάτια που οδηγούν στην ύπογεια τρομακτική κατακόμβη του μονόφθαλμου Μάγου :

— Καλέ μου γέροντα! τόν ρωτάει. Πέο' μου τί κακό συμβαίνει, αυτό τόν καιρό στη Ζούγκλα; Γιατί ό πατέρας κι' ή μητέρα λείπουν συνεχώς άπό τη σπηλιά;

Ο τερατόμορφος Νάχρα Ντού, που συμπαθεί πολύ το καλόκαρδο αυτό παλικάρι, του εξηγεί πρόθυμα:

— Σ' ένα ξερονήσι, κάπου έδω κοντά στη θάλασσα της Άφρικης, έχει έγκατασταθή — τώρα τελευταία — κάποιος κακούργος Έπιστήμονας! Ο Κινέζος Τσέν Χού! Ο «Σκοτεινός Άνθρωπος» ή ό «Κίτρινος Διάβολος», όπως τόν λένε!...

»Έκει έχει χτίσει ένα μεγάλο και παράξενο κτίριο — το «Κάστρο της Συμφοράς» — γεμάτο ύπόγειες κρύπτες, κατακόμβες και τεράστιο επισημονικό εργαστήριο, με όλα τά σατανικά σόυνεργα τών πολιτισμένων ανθρώπων!...

ΤΟ «ΚΑΣΤΡΙΟ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ»

Και ο μονόφθαλμος Μάγος συνεχίζει :

— «Ο σοφός αυτός κακούργος Τσέν Χού, έχει κάνει, μέχρι σήμερα, δυο επιδρομές έδω στη Ζούγκλα... Ο σκοπός του είναι να εξοντώσει τον Ταρζάν και τον Γκαούρ. Και να γίνει αυτός κύριος της άπειρης αυτής παρθένας Χώρας... Έτσι, να μπορή — λεύθερος πιά — να την χρησιμοποιήσει για τα τρομακτικά του έπιστημονικά πειράματα.

»Στην πρώτη επιδρομή που έκανε, βοήθησα κι' εγώ τον Γκαούρ και τον Ταρζάν για να τον αντιμετώπισουν (*). Στη δεύτερη επιδρομή του δεν πρόφτασε να κάνει κανένα κακό(*). Γιατί μόλις προσγειώθηκε στη Ζούγκλα με το αλόκοτο σκάφος του(*), τον χτύπησε ο Ποκοπίκο — κρυμμένος πίσω του — και τον άφησε ανάλσθητο...

»Έτσι όταν συνήλθε — τραυματισμένος στο κεφάλι καθώς ήταν — μπήκε τρομοκρατημένος στην Ιπτάμενη συσκευή και ξαναγύρισε στο ξερονήσι του: Στο φοβερό «Κάστρο της Συμφοράς», όπως το λέει!...

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος άρ. 82.

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος άρ. 83.

(*) Είναι μαζί: Έλικόπτερο, αυτοκίνητο, πλοίο και υποβρύχιο.

»Στο μεταξύ, και στο διάστημα που ο Τσέν Χού θρίσκόταν ανάλσθητος — ο διαβOLEμένος νάνος κατάφερε να κλέψει μέσ' απ' το άεροσκάφος του ένα παράξενο μηχανήμα με έλικα. Ύστερα, το έζωσε με λουριά στα όπισθιά του και μπόρεσε να πετάξει στον άέρα σαν πουλί!

Ο Κραγιαμπού άκούει με προσοχή τον Νάχρα Ντού. Ύστερα τον θερμοπαρκαλάει :

— Βοήθησέ με, καλέ μου γέροντα. Θέλω να πάω στο ξερονήσι. Νά μπώ στο «Κάστρο της Συμφοράς». Νά έξοντώσω αυτόν τον κακούργο Έπιστήμονα... Δέν μ' ενδιαφέρει αν θά κινδυνέψω εγώ. Φτάνει να σώσω τον Πατέρα μου και τον Γκαούρ. Είμαι σίγουρος πως θά πετύχω το σκοπό μου...

Και προσθέτει, χαμηλώνοντας τα μάτια του:

— Η τύχη βοηθάει και προστατεύει τούς τολμηρούς...

— Ποιά είναι αυτή η Βάντα; ρωτάει ο μονόφθαλμος Μάγος.

Ο γιός του Ταρζάν του μιλάει για την τυχαία συνάντησί τους.

Ο Νάχρα Ντού αναστενάζει:

— Δέν έπρεπε να την αφήσης να φύγει, παιδί μου! τού λέει. Δέν είναι σωστό μιά τέτοια υπέροχη Κοπέλλα να γυρίζει μονάχη τις νύχτες στην άγρια Ζούγκλα... Θά ήταν άδικο να πέσει, ή άμιοιρη, στα

δόντια κανενός πινασμένου θε-
ριού!

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΓΟΡΙΛΛΑΚΙ

Ὁ Κραγιαμπού τὸν ρωτάει
ἀνήσυχ·α καὶ μ' ἐνδιαφέρον :

— Καὶ τώρα; Ποῦ θρίσκειται
ἡ Βάντα; Μήπως κινδυνεύει ;

Ὁ παντοδύναμος μάγος ση-
κώνει ἀπὸ πλάϊ του ἓνα μικρὸ
πῆλινο θαζάκι. Παίρνει ἀπ'
αὐτὸ μιὰ γαλαζία ἀλοιφή καὶ
τὴ θάζει στὸ μοναδικὸ πράσι-
νο μάτι του :

— Περίμεν νὰ 'δῶ ποῦ θρί-
σκειται, μουρμουρίζει.

Καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι
του, δεξιὰ κι ἀριστερά, φαίνε-
ται σὰ νὰ ψάχνῃ...

Μὲ τὴ γαλαζία ἀλοιφή ποῦ
ἔβαλε στὸ μάτι του, μπορεῖ νὰ
θλέπη τώρα ἔξω ἀπὸ τὴν κα-
ταπακτὴ του. Σὲ ὁλόκληρη
τὴν ἀπέραντη Ζούγκλα!

Καὶ νά: Ξαφνικά σταμα-
τάει πρὸς ἓνα σημεῖο δεξιὰ
του. Τὸ πράσινο μάτι του καρ-
φώνεται μ' ἐνδιαφέρον πρὸς
τὴν κατεύθυνσι αὐτῇ. Σὰν κά-
τι παράξενο νὰ παρακολουθῇ.

Τέλος, σκουπίζει τὴν ἀλοιφή
ἀπ' τὸ μάτι του καὶ μουρμου-
ρίζει χαμογελώντας :

— Μὴν ἀνησυχῆς, καλὸ μου
παιδί! Ἡ Βάντα εἶναι πολὺ
ἔξυπνο Κορίτσι... Γρήγορα θὰ
θρίσκειται πάλι κοντὰ σου!

Ἀμέσως, καὶ καθὼς ἀναση-
κώνεται, προσθέτει :

— Οἱ ρευματισμοί μου, τώ-
ρα τελευταῖα, πᾶνε πολὺ κα-
λύτερα... Μπορῶ πιά νὰ περ-
πατᾶω... Πᾶμε λοιπὸν στὸ

ξερονήσι τοῦ Τσέν Χού. Θὰ
σὲ βοηθήσω νὰ ἐξοντώσης τὸν
κακοῦργο Ἐπιστήμονα ποῦ
θέλει νὰ καταστρέψῃ τὴ Ζού-
γκλα μας!

Σὲ λίγο ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν
καὶ ὁ Νάχρα Ντού ἔχουν ἀνέ-
θει τ' ἀμέτρητα χωματένια
σκαλοπάτια. Βρίσκονται πᾶ-
νω, στὸν λεύθερο ἀέρα τῆς
Ζούγκλας.

Καὶ προχωροῦν, παίρνον-
τας κατεύθυνσι πρὸς τὸ νο-
τιά. Τραβᾶνε γιὰ τὸ Μεγάλο
Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς.

Δὲν ἔχουν προχωρήσει πο-
λύ, ὅταν ἓνα χαριτωμένο θη-
λυκὸ γοριλλάκι, παρუსιάζε-
ται μπροστὰ τους. Τοὺς πλη-
σιάζει ὀρθό, θαδίζοντας μὲ
τὰ πσιινὰ του ποδάρια καὶ
στριγγλίζοντας παραπνεμέ-
να :

Ὁ Κραγιαμπού περνάει ἀ-
διάφορος πλάϊ του. Ὁ Μά-
γος ὅμως ἀπλώνει τὸ σκελε-
τωμένο χέρι του. Τοῦ χαϊδεύει
τὴ μουσούδα, μουρμουρίζον-
τας :

— Μπράβο! Φαίνεσ' ἔξυπνο
καὶ θαρραλέο γοριλλάκι!

Ἐκεῖνο, ἐξακολουθώντας νὰ
στριγγλίζῃ, τρέχει πίσω ἀπὸ
τὸ νέο. Μπερδεύεται στὰ πό-
δια του. Τὸν κάνει νὰ χάσῃ
τὴν ἰσορροπία. Νὰ σωριαστῇ
κάτω...

Ὁ Κραγιαμπού πετιέται ὀρ-
θὸς καὶ θυμωμένος. Σηκώνει
τὸ ρόπαλό του γιὰ νὰ κυπή-
σῃ τὸ ἐνοχλητικὸ γοριλλάκι.
“Ὁμως ὁ Νάχρα Ντού τὸν
ἐμποδίζει :

— Μή, παιδί μου! Μικρό εί-
ναι : ὀρφανό, τὸ καυμένο...
"Ίσως κανένα πεινασμένο λιο-
ντάρι νὰ σπάραξε τὴ μητέρα
του... Ἡ δική μου καρδιά
δὲν θὰ βαστοῦσε νὰ τὸ χτυ-
πήσω...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν συνέρ-
χεται. Ξαναβάζει στὴ μασχά-
λη του τὸ ρόπαλο καὶ προχω-
ρεῖ...

Μὰ τὸ γοριλλάκι συνεχίζει
νὰ τὸν ἀκολουθεῖ, στριγγλι-
ζοντας θλιμμένα...

Ὁ Κραγιαμποῦ ρωτᾷ τὸν
Μάγο :

— Θὰ τὸ ἀφήσουμε νάρθη
μαζί μας; Ἐγὼ νομίζω πῶς

πρέπει νὰ τὸ διώξουμε...

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος τοῦ
ἀποκρίνεται :

— Σίγουρα ὀρφανὸ θᾶναι
τὸ αἶμοιο, ὅπως φαντάστηκα.
Γυρίζει στὴ Ζούγκλα ζητῶν-
τας κάποιον προστάτη. Διά-
λεξε ἐσένα καὶ σοῦ χαρίζει
τὴν ἐμπιστοσύνη του. Δὲν
πρέπει νὰ φανῆς σκληρός.
Οὔτε ἀχάριστος...

Ο ΚΡΑΓΙΑΜΠΟΥ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν δὲν
φέρνει κι αὐτὴ τὴ φορά ἀντίρ-
ρηση. Χαϊδεύει τὴ μουσούδα

Καὶ τὸ μικρὸ ἱστιοφόρο τοῦ Κραγιαμποῦ ἀρμενίζει πρὸς τὸ
φοβερὸ ξερονήσι τοῦ «Σκοτεινοῦ Ἀνθρώπου».

της μικρής δυστυχισμένης γο-
ριλλίτσας :

— "Εστω... "Ελα μαζί μου... "Αν είσαι φρόνιμη θά γίνουμε καλοί φίλοι... "Εμένα με λένε Κραγιαμπού! "Εσένα θά σε λέω... Θά σε λέω... "Α, ναι! Θά σε λέω Βάντα. "Ωραίο όνομα, έ; Δέν φαντάζομαι νά μη σου άρέση! "Ετσι λένε τó πιό όμορφο Κορίτσι τού Κόσμου! Τό Κορίτσι πού μόλις τó είδα, ένιωσα τήν καρδιά μου νά πλημμυρίζη άπό άγάπη! Τό Κορίτσι πού άγαπώ περισσότερο άπό κάθε τί στόν Κόσμο. Κι άπ' αútη τή ζωή μου άκόμα!

"Ο παντοδύναμος Νάχρα Ντού χαμογελάει καλόκαρδα :

— Χαμένα πάνε αútα τά όμορφα λόγια σου, Κραγιαμπού. "Αδικα τά λές στό γοριλλάκι. Πρέπει νά τά πής στήν ίδια. Αútη μονάχα θά τά καταλάβη!

"Ο έρωτευμένος νέος χαμηλώνει τά μάτια του.

— Μποστά σ' αútήν, τού λέει, τó λαρύγκι μου φράζει, καλέ μου γέροντα! Κ' ή γλώσσα μου παθαίνει παραλυσία. Είναι αδύνατο νά τής 'πώ έστω και μιá λέξι άπ' αútα πού θά ήθελα ν' άκούση!

... Καί οί δυό σύντροφοι συνεχίζουν τήν πορεία τους. Τό μικρό χαριτωμένο γοριλλάκι τούς άκολουθεί πάντοτε...

Στό μεταξύ τó φεγγάρι έχει δύσει. Καί ό ούρανός, πίσω άπό τά μακρινά βουνά τής άνατολής, έχει άρχισι νά

ροδίζει. Σέ λίγο θά ξημερώση...

Νά όμως πού ξαφνικά έννας παράξενος θόρυβος άκούγεται μπροστά τους. Κάτι σάν ποδοβολητό άνθρώπου και ζώου...

Ταυτόχρονα και μιá θαρεια άγέρωχη φωνή άκούγεται νά σχίζει τó μισοσκόταδο τής νύκτας πού χάνεται :

— "Εεε! Ποιοί είσαστε τού λόγου σας; "Αν γουστάρετε... σφάξιμο, πιάστε ούρά και μη σπρωχνόσαστε!

Είναι ό Ποκοπίκο καθάλλα στόν «Καθαρόαιμο», ή τόν «Γαϊδούρειο "Ιππο» του, όπως τόν λέει. Τόν άκολουθεί ή μελιστάλακτη Χουχού κρατώντας τήν ούρά τού ψωραλέου τρίποδου «Σαίνιου».

Σέ λίγες στιγμές οί δυό συντροφίες έχουν σμίξει.

"Ο νάνος και ή πυγμαία πηγαίνουν για τó θεόρατο κουφωμένο δέντρο. Έκεί πού έχουν άπό καιρό τώρα έγκατασταθή...

— Τού λόγου σου πού παγαίνεις με τόν μπαρμπακώκλωπα τόν μοναχομμάτη ;

"Ο Κραγιαμπού τού έξηγεί τήν άπόφασι πού είχε πάρει, και τή βοήθεια πού δέχτηκε νά τού προσφέρει ό Νάχρα Ντού.

"Ο Ποκοπίκο κουνάει πένθιμα τήν κεφάλα του :

— Με τόν μπαρμπα Κινέζο τόν κοτσίδα, θά τά θάλης; Κήκες, άδερφέ μου! Γρήγορις θά σου κάνουμε τά «σαράντα»!

Και τραβώντας τή σκουρια-

σμένη χατζάρα του, προσθέ-
τει :

— Δέν κάθεσαι καλύτερα
νά σέ σφάξω ἐγώ! Νά γλυ-
τώσης καί τὸ δρόμο πού θά
κάνης γιά νά πᾶς νά τὸν
θρῆς!

ΣΤΟ ΑΝΟΙΚΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ μικρὸ
γοριλλάκι χύνεται πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ νάνου, στριγγλίζον-
τας ἄγρια. Σάν νά θέλῃ νά
τὸν σπαράξῃ. Ὁ Ποκοπικό
σηκώνει ἀπειλητικά τὴ χατζά-
ρα του :

— Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τό... σφα-
χτό; ρωτᾷ.

Ὁ Κραγιαμποὺ διώχνει τὸ
ζωάκι πού προσπαθεῖ νά δα-
γκώσῃ τὸ κομμένο ποδάρι τοῦ
«Καθαρόαιμου».

— "Ήουχα, Βάντα! Δέν εἴ-
παμε πὼς θά κάθεσαι φρό-
νιμα;

Στὸ μεταξύ ὁ Νάχρα Ντού,
πού δέν στάθηκε καθόλου σάν
συναντήθηκαν μὲ τὸ νᾶνο, ἔ-
χει προχωρήσει ἀρκετὰ τώ-
ρα μονάχος.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἀποχαι-
ρετᾷ τὸ φίλο του:

— Μὲ τὸ καλὸ νά ξαναἰδω-
θοῦμε, Ποκοπικό! τοῦ λέει.
Καί μὴν πῆς στὸν Πατέρα
μου πὼς συναντηθήκαμε. Οὐ-
τε τίποτ' ἀπ' ὅσα σοῦ εἶπα!

Ὁ νᾶνος μουρμουρίζει :

— Μὴ φοβοῦ, μελλοθάνατε!
Τοῦ λόγου μου τυγχάνω...
«τάφος»!

Ὁ Ποκοπικό τὸν ἀποχαιρε-
τᾷ μ' ἓνα, φρέσκο - φρέσκο,
στιχάκι του :

«Γειά σου, γενναῖε Κραγια-
(μπού)!

Κινδύνους μὴν ψηφίσῃς!
Κι ἅμα γυρίσης ζωντανός,
νά μοῦ... τελεγραφήσῃς!»

Ζηλιάρα, καθὼς εἶναι, ἡ
Χουχοῦ σκαρώνει κ' αὐτὴ γρή-
γορα ἓνα στιχάκι τῆς. Τοῦ τὸ
φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπο-
ρεῖ:

«Κ' ἐγὼ σοῦ δίνω μιὰν εὐχὴ
ἀπ' τῶν χειλιῶν τὸ στόμιο:
Τράβα, χρυσό μου, στὸ καλὸ
κι ἀπὸ τό... πεζοδρόμιο!»

... Ὁ Νάχρα Ντού κι ὁ γιὸς
τοῦ Ταρζάν, φθάνουν κάποτε
στὸ Μεγάλο Λιμάνι.

Ὁ Κραγιαμποὺ εἶχε φροντί-
σει νά πάρῃ μαζί του μερικά
ἀπὸ τὰ μεγάλα διαμαντὰ πού
τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ Πατέρας
του. Ἔτσι, ἀγοράζει μὲ αὐτὰ
ἓνα μικρὸ ἱστιοφόρο...

Τὸ χαριτωμένο γοριλλάκι
πηδάει πρῶτο μέσα στὸ σκά-
φος.

— "Ε, Βάντα! τῆς φωνάζει
ὁ νέος. Ὡς ἐδῶ καί μὴ παρέ-
κει! Τὸ ξερονῆσι τοῦ Τσέν
Χού καί τὸ Κάστρο τῆς Συμ-
φορᾶς, δέν εἶναι δουλειὲς γιά
σένα! "Εῶγα ἔξω γρήγορα!
"Εξω εἶπα!

Ὅμως ἡ γοριλλίτσα κάνει
τὸ ἀντίθετο. Πηδάει σβέλτη
στὸ ἄμπάρι τοῦ ἱστιοφόρου
καί κρύβεται...

Ὁ Κραγιαμποὺ βοηθάει
τὸν Μάγο ν' ἀνέβῃ στὸ σκά-
φος, μουρμουρίζοντας :

— "Εννοια της καὶ ποῦ θὰ μοῦ πάη! Θὰ τὴν θρῶ καὶ θὰ τὴν πετάξω στὴν θάλασσα!

Ὁ Νάχρα Ντοῦ χαμογελάει :

— "Ὁχι, παιδί μου... "Αφῆσε τὸ καλὸ αὐτὸ ζωντανὸ νάρθη μαζί μας... Ποῦ ξέρεις : μπορεῖ νὰ μᾶς χρειαστῇ. Νὰ μᾶς βοηθήσῃ κι αὐτό...

Σὲ λίγο τὸ μικρὸ σκάφος ξανοίγεται στὸ πέλαγος μὲ φουσκωμένα τὰ κάτασπρα πανιά του. Στὸ τιμόνι κάθεται σοβαρὸς κι ἀμίλητος ὁ παντογνώστης καὶ παντοδύναμος Μάγος. "Ἐχει θυθίσει τὸ μοναδικὸ πράσινο μάτι του στὴ γαλάζια ἀπεραντωσύνη τοῦ ὁρίζοντα... "Ἐχει δώσει στὴν πλῶρη τοῦ σκάφους κατεύθυνσι πρὸς τὸ φοβερὸ ξερωνήσι τοῦ «Σκοτεινοῦ "Ανθρώπου»!

Τὸ πεισματάρικο γοριλλάκι ἐξακολουθεῖ νὰ θρίσκειται κρυμμένο κάτω στὸ κατὰστρωμα τοῦ μικροῦ ἱστιοφόρου...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙ

"Ἀς ἀφήσουμε ὅμως τὸν Κραγιαμποῦ καὶ τὸν Μάγο νὰ ταξιδεύουν στὸ πέλαγος...

Καιρὸς εἶναι νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν ἀγαπημένη μας Ζούγκλα...

Ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχού, ἀντὶ νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο πρὸς τὸ θεόρατο δέντρο τους, ξαναγυρίζουν στὸ μέρος ποῦ εἶχαν ἀφήσει τὸν Γκαοῦρ, τὸν Ταρζάν καὶ τὶς πανώριες συντρόφισσές τους.

Τοὺς θρίσκουν ξαπλωμένους κάτω στὸ παχὺ γρασιδί, στοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Ξαποσταίνουν γιὰ νὰ σκαρφαλώσουν στ' ἀπόκρημνα τρομακτικὰ θράχια...

Ὁ νᾶνος πλησιάζει τὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας μὲ ὕφος πένθιμο :

— Τὸν γιόκα σου κλάφτονε, ἀδερφέ μου! τοῦ κάνει.

Ὁ Ταρζάν πετιέται ὀρθός :
— Πῶς; "Ἐπαθε κανένα κακὸ ὁ Κραγιαμποῦ;

Ἡ Χουχού τοῦ ἐξηγεῖ :
— Καλὲ ὄχι ἀκόμα, καλέ !
Ἐπὶ τοῦ παρόντου ζῇ καὶ θασιλεύει καὶ τὸ Κάστρο κυριεύει! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Καὶ ὁ Ποκοπίκο ἐξηγεῖ στοὺς τέσσερες συντρόφους τί εἶχε συμβῇ...

Τέλος, τοὺς κάνει προσεκτικούς :

— Πάντως, ἀδερφέ μου, μὴ τοὺς πῆτε πῶς σᾶς τὰ εἶπα ἐγώ, καθότι τοῦ λόγου μου τυγχάνω... «τάφος»!

— Τάφος... ἀξεσκέπαστος! συμπληρώνει ἡ Χουχού!

Πρῶτος ὁ Γκαοῦρ ρίχνει τῶρα τὴν ἰδέα.

— Πρέπει νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως γιὰ τὸ Μεγάλον Λιμάνι...

— Ναι! συμφωνεῖ ὁ Ταρζάν. Αὐτὸς ὁ καταραμένος Νάχρα Ντοῦ φαίνεται πῶς τρελλάθηκε. Ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἐκινῶσε, γέρος αὐτός, μαζί μ' ἕνα μωρὸ παιδί νὰ πᾶνε, οἱ δύο τους, νὰ τὰ θάλουν μὲ

Οι δυο γίγαντες — ο λευκός και ο μελαφός — δείχνονται κι αυτή τη φορά υπέροχοι!

Ταυτόχρονα σχεδόν κάνει τὸ ἴδιο κι ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας :

— 'Αόοο! 'Αααόοοοοοοοοο!

Ἡ φοβερὴ κραυγὴ τοῦ κάνει ν' ἀντηχήσουν τὰ οὐράνια!

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές δυὸ μανιασμένες τίγρεις παρουσιάζονται. Χύνονται πάνω στοὺς τέσσερες συντρόφους. Ζητᾶνε νὰ τοὺς σπαράξουν.

Ὁ Γκαοὺρ προφθαίνει καὶ κτυπάει, μὲ τὸ ρόπαλό του, τὴ μιά ἀπ' αὐτὲς στὸ κεφάλι.

Τὸ θηριὸ βγάζει σπαρακτικὸ μουγγρητό. Καὶ σωριάζε-

ται κάτω νεκρό.

Ἡ ἄλλη τίγρι κάνει ἓνα φοβερὸ ἄλμα στὸν ἄερα, μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸν Ταρζάν. Ὁ μὲν ὁ λευκὸς γίγαντας προφθαίνει κι αὐτός. Μὲ ἀφάνταστη ψυχραιμία, ταχύτητα καὶ ἀκρίβεια, καρφώνει τὴ λάμα τοῦ μαχαιριοῦ τοῦ στὴν καρδιά της...

Τὸ θηριὸ βογγάει πονεμένα! Καὶ γκρεμίζεται κάτω μὲ βαρὺ γδοῦπο. Μένει κι αὐτὸ νεκρό.

Ὁ Ποκοπικό, ποὺ παρακολουθεῖ ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, μουρμουρίζει ἱκανοποιημένος :

— Πάνε κι αυτές! Πέσ' πώς
τίς... Ξσφαξα!

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΘΥΣΙΑΖΕΤΑΙ

“Ομως άλλοίμον!... ‘Αμέ-
σως σχεδόν, οὐρλιαχτά από
πολλές τίγρεις ακούγονται.
Κι’ όλες μαζί τώρα περικυ-
κλώνουν τούς δυο γίγαντες
και τις συντρόφισσές τους. Εί-
ναι έτοιμες να τούς κάνουν ό-
μαδική επίθεση. Να τούς σχί-
σουν με τὰ νύχια και τὰ δόν-
τια τους!

‘Ο Γκαούρ, ό Ταρζάν, ή
Ταταμπού και ή Τζέιν, νοιώ-

θουν τόν τρομερό κίνδυνο που
τούς απειλεί: Τὰ θηριά είναι
έξη. Κι’ αυτοί μονάχα τέσσε-
ρες. ‘Αδύνατο να τὰ θγάλουν
πέρα μαζί τους. Οι στιγμές
που περνάνε τώρα είναι άφάν-
ταστα τραγικές! “Ίσως είναι
και οι τελευταίες της πολυ-
θασανισμένης ζωής τους...

‘Ο άτρόμητος Έλληνας κά-
νει να χυθή, μονάχος αυτός,
με τó ροπαλό του πάνω στις
έξη πεινασμένες τίγρεις. “Ό,τι
είναι να γίνη, άς γίνη!...

— Θα τις παρασύρω προς
τ’ άριστερά! Λέει στους συν-
τρόφους του. “Όσπου να με
σπαράξουν όμως θάχετε σείς

Τὰ θανατερά σαγόνια τών θηριών άγκαλιάζουν τó λαιμό του
μελαψού Έλληνα γίγαντα. “Ομως ταυτόχρονα ό Πίκ...

τὸν καιρὸ νὰ φύγετε τρέχοντας. Νὰ ἐξαφανιστῇτε.

Ὁμως ὁ Ταρζάν δὲν τοῦ μοιάζει. Αὐτὸς εἶναι πονηρός.

Ἔτσι, συγκρατεῖ τὸν Γκαούρ, ψιθυρίζοντάς του γρήγορα :

— "Ἄσε τοὺς ἀνόητους ἡρωϊσμούς καὶ στηρίξου γερά στὰ πόδια! Θὰ πηδήξω πάνω στοὺς ὤμους σου!...

Ἄμέσως γυρίζει στὴν πανώρια Ταταμπού. Τῆς λέει τὸ ἴδιο σιγὰ καὶ θιαστικά :

— Ἐσὺ θὰ σκαρφαλώσης ἀμέσως στοὺς ὤμους μου.

Καὶ προσθέτει κυττάζοντας τὴ Τζέιν :

— Κι' ἐσὺ στοὺς ὤμους τῆς Ταταμπού! Καταλάβετε;

Ἔτσι καὶ γίνεται. Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, μ' ἓνα πήδημα, θρονιάζεται ὀρθὸς πάνω στοὺς ὤμους τοῦ Γκαούρ. Ταυτόχρονα σχεδὸν πηδάει καὶ ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα. Ἀρπάζεται ἀπὸ τὰ μαλλιά τοῦ συντρόφου τῆς. Καὶ σκαρφαλώνοντας, φθάνει στοὺς ὤμους τοῦ Ταρζάν.

Σχεδὸν ἀμέσως κι' ἡ Τζέιν κάνει τὸ ἴδιο. Μὰ δὲν καταφέρνει νὰ φθάσῃ ὡς πάνω στὴν Ταταμπού. Μένει κι' αὐτὴ στοὺς ὤμους τοῦ Ταρζάν. Ὁ Ποκοπίκο φωνάζει ἀπὸ ψηλά :

— Κορόιδο πιάστηκες, κύρ Μεγαλειότητα. Τοῦ λόγου σου σηκώνεις δυό, κι' ὁ Γκαουράκος μονάχα... ἐσένα!...

Ποιὸς ἀκούει ὅμως τ' ἀνόητα χορατὰ του σὲ μιὰ τόσο τραγικὴ στιγμή...

Τώρα κι' οἱ τέσσερις σύν-

τροφοὶ — ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλον — ἔχουν φτειάξει ἓναν ἀνθρώπινο πύργο.

Καὶ νὰ : Οἱ τίγρεις ὑποχωροῦν φοβισμένες. Κυττάζουν μὲ ἀνήσυχά μάτια τὸ ἀλόκοτο αὐτὸ σύμπλεγμα. Θαρροῦν πὼς εἶναι κάποιος τέρας. Δειλιάζουν τώρα νὰ ἐπιτεθοῦν...

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ξέρει ἀπειρα τέτοια τεχνάσματα. Ἀμέτρητες φορὲς ἔχει σωθῇ μὲ αὐτὰ ἀπὸ θέβαιο θάνατο!...

Ὁ Γκαούρ δὲν δείχνει καθόλου νὰ στεναχωριέται. Σηκώνει μὲ μεγάλη εὐκολία τὸ θάρος τοῦ Ταρζάν καὶ τῶν δυὸ γυναικῶν...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν διατάζει πάλι σιγὰ :

— Προχώρησε τώρα ἀργὰ καὶ σταθερά... Πρέπει νὰ θγοῦμε ἀπ' τὸν κλοιὸ τῶν θεριῶν...

Ὁ μελαψὸς Ἑλληνας ξεκινάει... Προχωρεῖ ἀργὰ... Οἱ τίγρεις παραμερίζουν φοβισμένες... Περνάει ἀνενόχλητος ἀνάμεσά τους...

Ὁμως, ἀλλοίμονο! Ἐξαφνικά, καὶ καθὼς περνοῦν κάτω ἀπὸ κάποιο κοντινὸ δέντρο, ἡ Ταταμπού βγάζει τρομαγμένο ξεφωνητὸ :

— "Ααααα!...

Κάποιο ζωντανὸ πρᾶμμα ἔχει πέσει πάνω τῆς. Ἐχει γαντζωθῇ γερά στὸ λαιμὸ τῆς.

Ταυτόχρονα καὶ μιὰ γνώρι-

μη φωνή ἀκούγεται ἀπ' αὐτό:
— "Ὀμπλες! 'Εδῶ εἶμαι κι
ἐγώ!...

Εἶναι ὁ φοβερός καὶ τρομε-
ρὸς Ποκοπικό. Εἶχε πηδήσει
πάνω της ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ
δέντρου.

"Ὀμως ἡ Ταταμπού, πρὶν
προφθάσει νὰ καταλάβῃ ποι-
ὸς εἶναι, ἔχει χάσει τὴν ἰσορ-
ροπία της. Καὶ γκρεμίζεται
κάτω, μαζί μὲ τὸν ἀνόητο νᾶ-
νο!...

'Αμέσως πηδᾶνε κάτω καὶ
ἡ Τζέιν κι' ὁ Ταρζάν. Ὁ ἀν-
θρώπινος πύργος διαλύεται...

'Η Χουχού, ψηλά ἀπὸ τὸ ἴ-
διο δέντρο ποῦ βρίσκεται, φω-
νάζει στὸν Ποκοπικό :

— Μούσκεμα τᾶκανες χρυ-
σὸ μου, ποῦ κακοψόφο νάχης.
Μὲ συγχωρεῖτε κιδῶλας!...

Μὰ τὰ φοβισμένα θεριά ξε-
θαρρεύουν τώρα. Καὶ μ' ἕνα
ταυτόχρονο πήδημα, πέφτουν,
ὅλα μαζί, πάνω στοὺς ἄμοι-
ρους συντρόφους...

'Η σκηνὴ ποῦ ἐπακολουθεῖ
εἶναι ἀφάνταστα τραγικὴ. 'Α-
περίγραπτη σὲ φρίκη!

'Ο Ποκοπικό, μικροσκοπι-
κὸς καὶ σβέλτος καθὼς εἶναι,
καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ μέσ'
ἀπὸ τὰ δόντια τῶν μανιασμέ-
νων θεριῶν!...

Τὸ θάζει στὰ πόδια — πη-
δῶντας σὰν κυνηγημένος...
ψύλλος — καὶ φθάνει κοντὰ
στὸν ψωραλέο Καθαρόαιμο.
Πηδάει στὴ σκελετωμένη ράχι
του, ξεφωνίζοντας μὲ ἀπόγνω-
σι :

— Τσούλησε, Σάινι μου, ἄ-
εροδυναμικὸ καί... φευγαλέο!

Τράβα γρήγορις στὴ «Στοά»*
νὰ πάρω τὸν «'Ανεμιστήριο»!
Μονάχ' αὐτὸς θὰ μᾶς σώσῃ!

'Η Χουχού, ποῦ ἀπὸ τὰ ψη-
λὰ κλαδιά τοῦ δέντρου τὸν
βλέπει νὰ φεύγῃ, τοῦ φωνά-
ζει :

— Καλὲ στάσου, καλέ! Μο-
ναχούλα θὰ μὲ παρατήκῃς ;
Μπὰ ποῦ κακοχρονονάχης,
γλύκα μου!...

Στὸ μεταξύ, τὸ φοβερό μα-
κελειὸ δίνει καὶ παίρνει! Οἱ
ἔξη τίγρεις κι' οἱ τέσσερες ἀν-
θρώποι, ἔχουν γίνῃ ἕνα τρα-
γικὸ κουβάρι!...

'Η κοντόχοντρη πυγμαία
βρίσκει τώρα τὴν εὐκαιρίαν.
Πηδῶντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλα-
δί, κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο.
Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια, τσου-
λῶντας σὰν βαρελάκι. Κυνη-
γáει τὸν Ποκοπικό. "Ὡσπου
χάνονται κι' οἱ δυὸ τους πίσω
ἀπὸ τὴν πυκνὴν κι' ἄγρια θλά-
στησι τῆς περιοχῆς.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

"Ας γυρίσουμε ὅμως τὰ μά-
τια μας ἀπ' αὐτοὺς. "Ας πα-
ρακολογηθῶμε τὸ φοβερὸ
σύμπλεγμα ἀνθρώπων καὶ θε-
ριῶν !

'Ο Ταρζάν δείχνεται κι' αὐ-
τὴ τὴ φορὰ ὑπέροχος! Μονά-
χος αὐτός, μὲ τὸ μαχαίρι του,
καταφέρνει νὰ σπαράξῃ τρεῖς
τίγρεις. Τὴ μιὰ τὴ σκοτώνει.

(*) Εἶναι τὸ κούφωμα τοῦ
δέντρου ποῦ ζῇ ὁ νᾶνος. Στὰ
κλαδιά τοῦ ἴδιου δέντρου ἔχει
στήσει τὸ καλυδάκι της ἡ Χου-
χού.

Οι άλλες δυο φεύγουν θαραδιά τραυματισμένες...

"Όμως, ο άμοιρος θρίσκειται σε κακά χάλια. Τα νύχια των μανιασμένων θεριών ξεχουν όργώσει τα στήθεια του. Ποτάμι τρέχει το κόκκινο άχνιστό του αίμα!...

'Αφάνταστα έξαντλημένος καθώς είναι, με μεγάλη δυσκολία καταφέρνει να στηρίζεται στα πόδια του.

Και νά: Μιά από τις ύπολοιπες τρείς τίγρεις κάνει ένα ξαφνικό άλμα. Τινάζεται στον άέρα σαν ζωντανή βολίδα. Και πέφτει με όρμη πάνω του.

'Ο άδάμαστος "Αρχοντας της Ζούγκλας ανατρέπεται... Τό μανιασμένο θερίο, χαμηλώνοντας το κεφάλι του, κάνει να του διαγκώσει το λαιμό!

'Ο Ταρζάν είναι πιά χαμένος. Κι' ό ίδιος καταλαβαίνει πώς τίποτα πιά δεν θα μπορούσε να τον σώσει...

Νά όμως πού ένα άπίστευτο θαύμα γίνεται: Ταυτόχρονα σχεδόν, ή άτρόμητη Ταταμπού, κάνει ένα υπεράνθρωπο άλμα. Τινάζεται κι' αυτή σαν βολίδα στον άέρα. Και πέφτει καθαλλάρισα πάνω στη ράχι της τίγρης. 'Αμέσως και με ασύλληπτη ταχύτητα κτυπάει το θερίο. Καρφώνει τη λάμα του μαχαιριού της στο σθέρκο του.

'Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας γέρνει κάτω άδύναμος πιά. Χάνει τις αισθήσεις του. "Όμως έχει σωθ ή από θέβαιο και φρικτό θάνατο!...

Μά ή τίγρι δεν έχει σκοτωθ ή. Και θαραδιά πληγωμένη,

καθώς είναι, μανιάζει άκόμα περισσότερο. Με νύχια και δόντια ζητάει τώρα να ξεσχίση την άτρόμητη 'Ελληνίδα...

'Αλλοίμονο!... Τό μελαψό κορμί της άμοιρης Ταταμπού γίνεται γρήγορα μιá μεγάλη ματωμένη πληγή...

"Όμως, στιγμή δεν χάνει τό υπεράνθρωπο θάρρος και τό κουράγιο της...

"Έτσι, καταφέρνει, σε μιá στιγμή, να δώσει, με τό μαχαίρι της, στο θερίο, ένα δεύτερο κτύπημα. Αυτή τη φορά στην καρδιά.

Και ή τίγρι σωριάζεται τώρα νεκρή πάνω στο άναίσθητο κορμί του Ταρζάν.

Ταυτόχρονα σχεδόν γέρνει λιπόθυμη κ' ή ύπεροχη Ταταμπού.

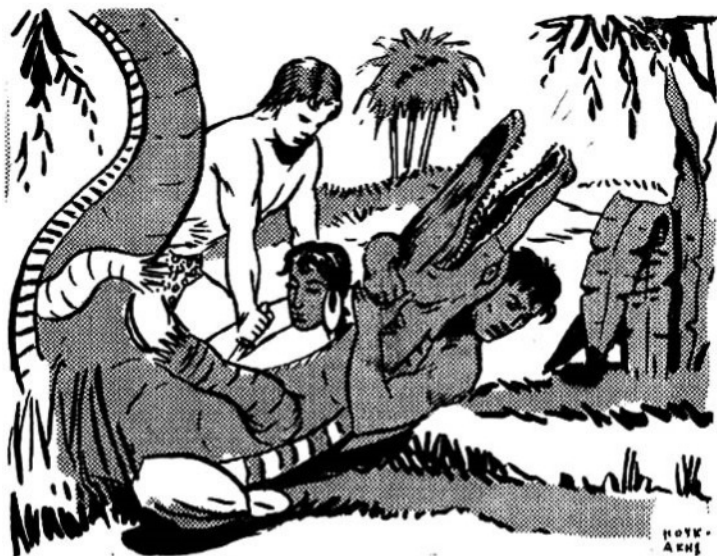
Τώρα τό μακελειό συνεχίζεται με δυο θεριά και δυο ανθρώπους: Τόν Γκαούρ και τη Τζέιν.

"Όμως γρήγορα κι' ή συντρόφισσα του Ταρζάν γέρνει κάτω άναίσθητη. Τα νύχια των θεριών έχουν καταξεσχίσει τό λευκό κορμί της.

ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

'Ο μελαψός γίγαντας —μόναχος του πιά — παλεύει υπεράνθρωπα με τις δυο τελευταίες τίγρεις...

Τά θεριά ούρλιάζουν άπαίσια, κάνοντας άπεγνωσμένες προσπάθειες να τον άρπάξουν στα νύχια και τά δόντια τους. Μά τό φοβερό ρόπαλό του τις κρατάει σε άπόστασι. Χω-

‘Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας” σχίζει με τὸ μαχαίρι του, πέρα γιὰ πέρα, τὴν κοιλιά τοῦ τρομακτικοῦ θηριοῦ.

ρίς καὶ νὰ καταφέρνῃ νὰ τὶς σκοτώσῃ...

Καὶ νά: Ξαφνικά, τὰ πράγματα ἀλλάζουν. ‘Ο θρυλικὸς “Ἕλληνας γίγαντας” κάνει, σὲ μιὰ στιγμή, νὰ κτυπήσῃ στὸ κεφάλι τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο θηρία. “Ὁμως ἀπὸ τὴ μεγάλη δύναμι πού θάζει, τὸ ρόπαλο ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Τινάζεται βουίζοντας μακριά...

‘Ο Γκαούρ μένει ἀοπλος τώρα. Καὶ τὰ πεινασμένα θηρία ξεθαρρεύουν... Μ’ ἕνα ταυτόχρονο ἄλμα πέφτουν μὲ ὁρμή πάνω του. Τὸν ἀνατρέπουν!...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας παλεύει πιά χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας. Τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τῶν τίγρεων ξεσχίζουν τὸ κορμὶ του...

“Ὁμως, οὔτε τοὺς πόνους λογαριάζει, οὔτε τὸν τρομάζει ὁ κίνδυνος! Μὲ τὰ δύο του χέρια καταφέρνῃ ν’ ἀρπάξῃ τὰ θηρία ἀπ’ τὸ λαιμό. Τὰ σφίγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμι. Τὰ συγκρατεῖ...

‘Ο Ταρζάν, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέιν θρίσκονται κοντὰ του ἀντίσθητοι... Κι’ ὁ Γκαούρ συλλογιέται πὼς ἂν δὲν ἀνθέξῃ αὐτός, οἱ τίγρεις θὰ σπαράξουν κ’ ἐκεῖνους...

Στή σκέψη αυτή, ὁ ἄμοιρος, κάνει ὑπεράνθρωπο κουράγιο. Οἱ τεράστιες παλάμες του σφίγγουν σάν ἀτσάλενιες τανάλιες τοὺς λαιμοὺς τῶν δυὸ μανιασμένων θεριῶν...

Ψηλά ἀπὸ τὰ κλαδιά ἑνὸς κοντινοῦ δέντρου, ἡ Βάτ καὶ ἡ Τοίτα, καταλαβαίνουν τὸν κίνδυνο. Στριγγλίζουν τρομαγμένες...

Ὁ Πίκ ἐξακολουθεῖ νὰ φτερουγίζει χαμηλά, κρίζοντας ἄγρια!...

Ὁ Γκαοὺρ ἔχει χάσει ἀπὸ τὶς πληγὲς τοῦ κορμιοῦ του πολὺ αἷμα. Νοιώθει — σιγὰ — σιγὰ — τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν... Τὰ χέρια του δὲν σφίγγουν πιά τόσο γερά τοὺς λαιμοὺς τῶν θεριῶν...

"Εἶσι οἱ τίγρεις, κάνοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια, λευθερώνονται!... Κ' οἱ δυὸ μαζί ἀμέσως, ἀνοίγουν τὶς τρομακτικὲς μασσέλες τους. Ἀγκαλιάζουν μ' αὐτὲς τὸ λαιμὸ τοῦ ἀνήμερου γίγαντα!

Τὰ μάτια τοῦ δυστυχισμένου Γκαοὺρ ἀνοίγουν διάπλατα. Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ θ' ἀντικρύσουν τὸ ζοφερὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου!...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας μόλις προφθάνει νὰ ψιθυρίσῃ θραχὰ καὶ πνιγμένα :

— 'Ελλάδα!.. Ταταμπού!..

Εἶναι οἱ δυὸ μεγάλες κι' ἀθάνατες ἀγάπες τῆς ζωῆς του!... Πρῶτα ἡ λατρευτὴ Πατρίδα! Ὕστερα ἡ ἀγαπημένη Συντρόφισσα!

Ὁ Γκαοὺρ κλείνει τώρα τὰ μάτια του. Τὰ δόντια τῶν θε-

ριῶν τοῦχουν κόψει πιά τὴν ἀνάσα. Ξεψυχαίει!

"Ὁμως νά: Τὴν ἴδια στιγμή...

ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

'Αλλὰ ἄς ξεκουράσουμε γιὰ λίγο τὰ νεῦρα μας ἀπὸ τὰ συνταρακτικὰ αὐτὰ γεγονότα.

Καιρὸς εἶναι νὰ παρακολουθήσουμε τὸν Νάχρα Ντοῦ καὶ τὸν γιὸ τοῦ Ταρζάν ποὺ ξεκίνησαν μὲ τὸ μικρὸ ἱστιοφόρο τους ἀπὸ τὸ Μεγάλο Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς.

.....

Καὶ νάτους : "Ὅταν φθάνουν καὶ ρίχνουν ἄγκυρα στὸ καταραμένο ξερονήσι τοῦ Τσέν Χού, εἶναι πιά θαθεῖα μεσάνυχτα... Τὸ μικρὸ γοριλάκι τοὺς ἀκολουθεῖ πάντα...

"Εἶσι, βγαίνουν ἀθόρυβα στὰ φοβερά θράχια τῆς ἀκτῆς. Προχωροῦν σιγὰ καὶ μὲ προφύλαξι πρὸς τὸ τρομακτικὸ «Κάστρο τῆς Συμφωρᾶς». Τὸ ἀπαίσιον ἄνθρωπο τοῦ κακούργου ἐπιστήμονα!...

Σὲ λίγο φθάνουν ἐκεῖ ἀνενόητοι... Τὸ τεράστιο στρογγυλὸ οἰκοδόμημα εἶναι κατάφωτο... "Ὁμως ἀπόλυτη ἡσυχία φαίνεται νὰ βασιλεύῃ μέσα σ' αὐτό.

Τὸ γοριλάκι καταφέρνει σκαρφαλώνοντας νὰ πηδήσῃ, ἀπὸ κάποιο ἀνοιχτὸ παράθυρο, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Κάστρου. "Εἶσι ἀνοίγει, ἀπὸ μέσα μιὰ ἀμπαρωμένη μικρὴ

πόρτα.

Ο μονόφθαλμος Μάγος κι' ό Κραγιαμπού περνάνε άμέσως στο έσωτερικό του κτιρίου.

Ό Νάχρα Ντού κυττάζει τόν γιό του Ταρζάν πού έχει μένει άποσβολώμενος :

— Δίκηο δέν είχα, λοιπόν, πού έπέμενα νά πάρουμε μαζί μας αυτό τό έξυπνο ζωάκι; Νά πού μάς χρειάστηκε, παιδί μου!...

Στό μεταξύ τό γοριλλάκι τρέχοντας έδώ κι' εκεί, κάνει γενική έπιθεώρησι σέ όλόκληρο τό φοβερό Κάστρο. Τέλος, ξαναγουρίζει χαρούμενο κοντά στους δυό συντρόφους, κουνώντας άρνητικά τό κεφάλι του σά νά τους λέη: «Όχι! Κανένas δέν υπάρχει έδώ μέσα. Ό πύργος είναι έρημος!».

Ό Κραγιαμπού και ό Μάγος ξεθαρρεύουν. Κατεβαίνουν στά υπόγεια έργαστήρια του κακούργου Τσέν-Χού...

Ό γιός του Ταρζάν κυττάζει κατάπληκτος τά πολύπλοκα μηχανήματα και τις αλόκοτες συσκευές. Κι' ένώ τό πρόσωπό του παίρνει έκφρασι άνέπνωτου θαυμασμού, ψιθυρίζει χαμένα :

— Άλήθεια, λοιπόν!... Ό «Σκοτεινός Άνθρωπος» είναι ένας καταπληκτικός έγκέφαλος! Ένας μεγάλος Έπιστήμονας!...

Ό παντοδύναμος Νάχρα-Ντού κουνάει τό τερατόμορφο κεφάλι του :

— Χμμ... Έγώ δέν καταλαβαίνω τίποτ' άπ' όλ' αυτά!...

Όμως ένα μπορώ νά σου πώ: Οί άόρατες μαγικές δυνάμεις πού κρατώ στά χέρια μου, είναι χίλιες φορές πιό δυνατές κι' αδάμαστες άπ' αυτά τά παληοσίδερα!...

Ό Κραγιαμπού δέν τόν πολυπροσέχει. Μουρμουρίζει σά νά κουθεντιάξη μέ τόν έαυτό του :

— Ό «Κίτρινος Διάβολος» λείπει από τό Κάστρο του!... Πού νά έχη πάει άραγε; Μήπως στή Ζούγκλα; Μήπως αυτή τη στιγμή κινδυνεύουν εκεί ό Πατέρας μου κι' οί άλλοι;

ΣΤΙΣ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ

Ξαφνικά, ένας παράξενος μεταλλικός κρότος φθάνει σ' αυτιά τους.

— Τί νάταν αυτό; ψιθυρίζει ανήσυχος ό νέος.

Κι' αποκρίνεται μονάχος στήν έρώτησί του :

— Σά ν' άνοιξε κάποια πόρτα!...

Ό Νάχρα-Ντού, μαζί μέ τό γιό του Ταρζάν, συνεχίζουν τήν περιόδειά τους στά υπόγεια διαμερίσματα του «Κάστρου τής Συμφορᾶς». Κατεβαίνουν από παράξενες κρυφές σκάλες... Φθάνουν σέ θαυσιές καταπακτές. Σέ τρομακτικές κατακόμβες...

Άτέλειωτος είναι ό υπόγειος αυτός λαθύρινος...

Όσοι νά: Ξαφνικά, βρίσκονται μπροστά σέ μία παράξενη κυκλική αίθουσα. Ένα στενό τετράγωνο άνοιγμα

τοὺς ἐπιτρέπει νὰ περάσουν μέσα. Πόρτα δὲν ὑπάρχει.

Ὁ Μάγος, καθὼς περνάει, ρίχνει μιὰ γρήγορη ματιά στὸ πάνω μέρος τοῦ τετράγωνου ἀνοίγματος. Δὲν λέει, ὅμως, τίποτα...

Κ' οἱ δυὸ τώρα—μαζί τους καὶ τὸ ἀχώριστο γοριλλάκι—βρίσκονται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παράξενου αὐτοῦ διαμερίσματος. Μὰ τὰ μάτια τους, σχεδὸν ἀμέσως, θαμπώνουν...

Γύρω-γύρω στὸν τοῖχο βρίσκονται πολλὰ φαρδεῖὰ ράφια. Καὶ πάνω σ' αὐτὰ ἀμέτρητοι θησαυροὶ σὲ πολῦτιμα πετράδια καὶ μέταλλα!

— Περὶργο! μουρμουρίζει ὁ Κραγιαμπού. Εἶναι φανερό πὼς θρискόμαστε στὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ «Σκοτεινοῦ Ἀνθρώπου». Κι' ὅμως τὸ ἔχει ἀφήσει ἀνοιχτό. Χωρὶς πόρτα!... Ἄς θγοῦμε ἔξω, καλὲ μου γέροντα... Πολὺ ὑποπτο μοῦ φαίνεται αὐτό...

Ἡρεμος κι' ἀτάραχος ὁ Νάχρα-Ντοῦ τὸν ρωτᾷ :

— Φοβᾶσαι, παιδί μου;

— Ὁχι! τοῦ ἀποκρίνεται. Ὅμως ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ ἐξοντώσω τὸν ἀπαίσιο Τσέν Χού, Ὁχι νὰ με ἐξοντώσῃ ἐκεῖνος...

Ὁ Μάγος σκαλίζει τ' ἀστραφτερά διαμάντια, λὲς καὶ θέλει νὰ καθυστερήσῃ τὴν παραμονὴ τους ἐκεῖ :

— Κύτταξε τί μεγάλα ποὺ εἶναι, Κραγιαμπού! Καὶ τί ὁμορφα!...

Μὰ πρὶν προφθάσῃ, καλὰ-καλὰ, νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, ἕνας δεύτερος θαρὺς με-

ταλλικὸς γδοῦπος ἀκούγεται. Τὸ στενὸ τετράγωνο ἀνοιγμα τῆς κυκλικῆς αἵθουσας ἔχει κλείσει... Ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἔπεσε μιὰ χοντρή σιδερένια πόρτα...

Οἱ δυὸ σύντροφοι καὶ τὸ τετραπέρατο γοριλλάκι πιάστηκαν σὰν ποντίκια στὴ φάκα!

Ταυτόχρονα σχεδὸν ἀντηχεῖ τὸ σατανικὸ γέλιο τοῦ κακούργου Ἐπιστήμονα:

— Χά, χά, χά! Αὐτὸ δὲν τὸ περιμένατε θέθαια! Τώρα μονάχα ὁ Χάρος θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς θγάλῃ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα! Χά, χά, χά!

Ὁ Νάχρα Ντοῦ σκύθει ἀμέσως στὸ αὐτὶ τοῦ γιοῦ τοῦ Ταρζάν. Τοῦ ψιθυρίζει σιγὰ:

— Αὐτὸ ἦτανε! Ὁ ἀνόητος Τσέν Χού ἔπεσε, ἐπὶ τέλους, στὴν παγίδα μου!

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Ὁ «Κίτρινος Διάβολος» δὲν ἔλλειπε ἀπὸ τὸ τεράστιο κι ἀνεξερεύνητο «Κάστρο» του. Βρισκόταν σ' ἓνα μικρὸ κρυφὸ διαμέρισμα. Κι ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ μιὰ συσκευή τηλεοράσεως παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τοῦ Κραγιαμπού καὶ τοῦ Μάγου.

Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή, πατώντας κάποιον κουμπί, ἀνοίξε τὴν παγίδα τοῦ θησαυροφυλάκιου. Ἦταν ὁ πρῶτος μεταλλικὸς κρότος ποὺ ἀκούσθη κε... Ὑστερα, κι ὅταν οἱ τολμηροὶ ἐπισκέπτες του μπήκαν μέσα στὴν κυκλικὴ αἴθου-

σα, πίεσε τὸ ἴδιο κουμπὶ καὶ τὸ στενὸ τετράγωνο ἀνοιγμα, ξανάκλεισε!

Ἀμέσως καὶ μ' ἓνα μικρόφωνο, στέλνει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς παγίδας τὸ σατανικὸ γέλιο καὶ τὴ φωνή του:

— Χά, χά, χά! Αὐτὸ δὲν τὸ περιμένατε θέθαια! Τώρα μὲν νάχα ὁ Χάρος θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς θγάλῃ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα! Χά, χά, χά!

Τέλος, θγαίνει ἀπὸ τὸ κρυφὸ διαμέρισμα ποὺ θρίσκεται. Καὶ οἱ γούρος πιά φθάνει ἔξω ἀπὸ τὴν κλεισμένη θαρειὰ πόρτα τοῦ θησαυροφυλακίου:

— Ἀθλιοί! τοὺς φωνάζει. Τολμήσατε νὰ πατήσετε τὸ Κάστρο μου! Ἐτοιμασθῆτε νὰ πεθάνετε!

Περιμένει ν' ἀκούσῃ κάποια ἀπόκρισι στὰ λόγια του. Ὁμως τίποτα! Νεκρικὴ σιγὴ ἐπικρατεῖ μέσα στὴν κυκλικὴ αἴθουσα!

Καὶ νά: Κλωτοᾷ τὴν αἰδερνία πόρτα, οὐρλιάζοντας ὅσο πὶδ δυνατὰ μπορεῖ:

— Ἐ, θρωμόσκυλα! Κοιμηθήκατε λοιπόν;

Μὰ καὶ πάλι καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνει.

Ἀφρισμένος ἀπὸ τὸ κακὸ τοῦ ἐξετάζει τὴν πόρτα καὶ τὰ αὐτόματα κλειθρα τῆς. Εἶναι ὅλα ἀνέπαφα. Κανένα ἴχνος διαρρηξέως δὲν διακρίνεται πουθενά!

Τὰ μάτια τοῦ Τσὲν Χοὺ φωτίζονται ξαφνικά ἀπὸ μιὰ ἰδέα. Ἀναρωτιέται:

— Μήπως αὐτοκτόνησαν γιὰ νὰ μὴ πέσουν στὰ χέρια

μου ζωντανοί;

Καὶ κάνει ν' ἀνοίξῃ τὸ καπάκι τῆς παγίδας. Ὅμως σχεδὸ νάμέσως μετανοιώνει:

— Ὅχι! μωρμουρίζει ἀήσυχος. Ἄν εἶναι ζωντανοὶ μέσα, θὰ μοῦ ἐπιτεθοῦν. Καὶ τότε...

Ξαφνικά δυνατὸς κρότος συνταράζει τὸ Κάστρο, διακόπτοντας τοὺς συλλογισμοὺς του.

Ὁ ἄνδρος Κινέζος σαστίζει... Ὁ κρότος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου ἐργαστηρίου του. Προχωρεῖ δειλά πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Καὶ νά: Μιὰ μεγάλῃ σιδερένια ἡλεκτρικὴ συσκευή ἔχει γκρεμιστῇ ἀπὸ τὴ θάσι τῆς. Βρίσκεται σωριασμένη κάτω. Κι ὅμως καμμιὰ ζωντανὴ ψυχὴ δὲν θρίσκεται πουθενά... Ἀπόλυτῃ ἡσυχίᾳ θασιλεύει τὴν κ' ἐκεῖ...

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας μουγγρίζει μὲ λύσσα:

— Βρίσκεται κανένας ἐδῶ; Ὅποιος κι ἂν εἶναι νὰ παρουσιαστῇ. Ἀλλοιῶς, φρικτὸς θάνατος τὸν περιμένει...

Μὰ καὶ πάλι καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνει...

Ἐτσι, ξανατρέχει στὸ κρυφὸ διαμέρισμα ποὺ θρίσκεται ἡ συσκευή τηλεοράσεως. Γυρίζει τὰ κουμπιά καὶ φέρνει στὸ καντράν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θησαυροφυλακίου. Βλέπει τὰ πολύτιμα πετράδια τοῦ ἀνέπαφα. Ὅμως ὁ Κραγιαμπού, ὁ Μάγος καὶ τὸ γοριλλάκι δὲν βρίσκονται πιά ἐκεῖ... Καὶ ψιθυρίζει μὲ δέος:

— Διάβολε! Πῶς κατάφε-

ραν νά ξεφύγουν;! Κανένας άλλος, εκτός από μένα, δέν θά μπορούσε ν' άνοιξη αúτñ τñ σιδερένια πόρτα... Μά κι άν άκόμα τñ άνοιγε, θά τοú ηταν άδύνατο νά τñ ξανακλείση. Νά τñ ξανακλειδώση...

'Αλλοίμονο! 'Ο Τσέν Χού σταματάει ξαφνικά. Τά θαθείά σκοτεινά μάτια του γουρλώνουν τρομαγμένα. "Εξω άπό τñ άνοικτñ πόρτα τοú μικρού διαμερίσματος πού θρίσκεται, άκούει βήματα. Βήματα πού πλησιάζουν πρós τó μέρος του... "Όμως κανένας άνθρωπος δέν φαίνεται πουθενά!

'Ο κακοýργος 'Επιστήμονας ούρλιάζει άγρια:

— Ποιός είναι; Ποιός διάβολος είναι λοιπόν;

Τέλος τά θήματα φάνουν κοντά του. Σταματάνε!

Καί νά: Τταυτόχρονα νοιώθει δυό άόρατες παλάμες νά τόν άρπάζουν άπό τó λαιμό! Νά τόν σφίγγουν δυνατά... Κ' ένα χοντρό — άόρατο έπίσης — σχοινί άρχίζει νά διπλώνεται στά πόδια του.

Λίγες στιγμές μετά, θρίσκεται ανάσκελα κάτω και δεμένος χειροπόδαρα! 'Ενώ μιá φωνή άκούγεται νά τοú λέη :

— 'Επί τέλους Τσέν Χού! "Εφθασε ή στιγμή νά πληρωθής τά έγκλήματά σου!

• ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

'Αλλά καιρός είναι τώρα νά ξαναγυρίσουμε στή Ζού-

γκλα...

"Όπως θυμόσαστε, είχαμε αφήσει τόν Ταρζάν, τñ Ταταμπού και τñ Τζέιν άναίσθητους πλάι στίς τέσσερες σκοτωμένες τίγρεις. 'Ενώ ό Γκαούρ — άφάνταστα έξαντλημένος άπό τó αίμα πού έχει χάσει — έξακολουθεί νά παλεύη άπεγνωσμένα με τά δυό τελευταία θηρία...

"Ωσπου, σέ μιá στιγμή, τά μανιασμένα θηρία καταφέρνουν ν' άρπάξουν στά θανατερά σαγόνια τους τó λαιμό του.

'Ο θυρλικός "Ελληνας γίγαντας είναι πιά χαμένος.

"Όμως νά: Τñ ίδια στιγμή κάτι ξαφνικό — κι άναπάντεχο γίνεται : 'Ο τετραπέρατος Πίκ, τó μεγαλόσωμο κοράκι τοú Γκαούρ, πέφτει σάν κεραυνός πάνω στίς τίγρεις. Με τó σκληρό ράμφος του τίς κτυπάει στά μάτια. Με τέσσερα μονάχα καλοζυγισμένα κτυπήματα, τυφλώνει και τίς δυό!

'Αμέσως και σάν μαύρη ρουκέττα ξανατινάζεται ψηλά. Φτερουγίζει πάνω άπό τίς κορφές τών δέντρων, κρίζοντας χαρούμενα!

Τά θηρία μόλις είχαν προφθάσει νά γρατζουνίσουν με τά δόντια τους τόν λαιμό τοú Γκαούρ!

Τυφλωμένα τώρα παρατάνε τó ανήμπορο θύμα τους, πού στό μεταξύ έχει χάσει τίς αισθήσεις του. Τρέχουν ούρλιάζοντας τρομακτικά, χωρίς νά βλέπουν πού πηγαίνουν. Κτυπάνε με όρμη στά θράχια και

στούς χοντρούς κορμούς τῶν δέντρων!

Δέν περνᾶνε λίγες στιγμές καὶ τὰ οὐρλιαχτά τους χάνονται στὸ βάθος τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας...

Ἡ Βάτ καὶ ἡ Τοίτα πηδοῦν ἀμέσως ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου ποὺ βρίσκονται. Τρέχουν σὲ μιὰ κοντινὴ πηγὴ. Γεμίζουν τὸ στόματά τους μὲ νερό. Ξαναγουρίζουν καὶ θρέχουν μ' αὐτὸ τὰ πρόσωπα τῶν ἀναισθητῶν συντρόφων. Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται πολλές ἀκόμα φορές...

Σὲ λίγο καὶ οἱ τέσσερες σύντροφοι ἔχουν ξανάθρει τις αἰσθήσεις τους...

Καὶ ξεκινᾶνε — ὅλοι μαζί — γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

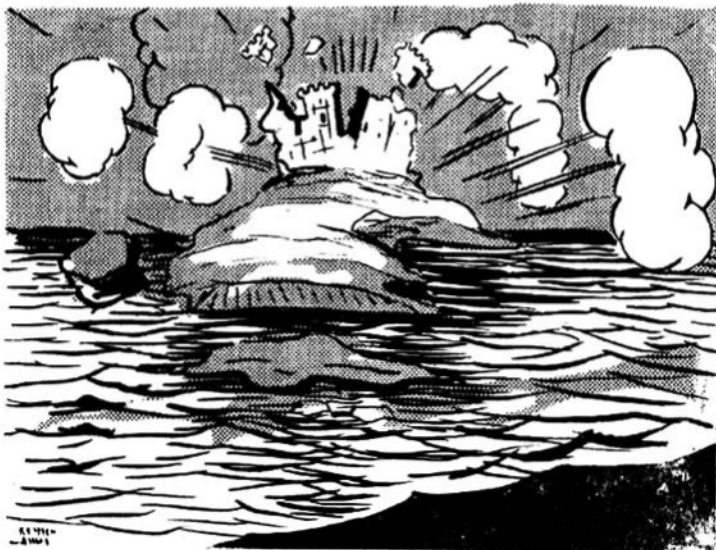
Ὅμως στὸ δρόμο εἶναι γραφτό τους νάχουν κι ἄλλη μιὰ τραγικὴ περιπέτεια :

Περνώντας ἀπὸ μιὰ μεγάλη λίμνη, ἡ Ταταμπού τοὺς λέει:

— Περιμένετε μιὰ στιγμή. Τὸ κορμί μου εἶναι γεμάτο αἷματα. Θὰ θουτήσω στὰ νερά νὰ ξεπλυθῶ...

Καὶ πρὶν προφθάσουν νὰ τὴν ἐμποδίσουν, πηδάει στὴ λίμνη κι ἀρχίζει νὰ ξεμακράνη κολυμπώντας.

Ὅμως νά: Ἀπὸ τὸ θυθὸ ἓνας κροκόδειλος παρουσιάζεται. Ἀφάνταστα μεγάλος! Τε

Καὶ τὸ «Κάστρο τῆς Συμφορᾶς τοῦ κακούργου Ἐπιστήμονα, τινάζεται — μαζί μ' αὐτὸν — στὸν ἀέρα!

ράστιος! Και ανοίγοντας τις
 απέραντες μασσέλες του ζη-
 τάει νά την αρπάξει...

Ἡ μελαψή Ἑλληνίδα, μέ
 ἀλλεπάλληλες θουτιές κατα-
 φέρνει νά τοῦ ξεφεύγῃ. Μά τὸ
 τεράστιο ἐρπετὸ τὴν κυνηγάει
 πὺδ μανιασμένα τώρα...

Ὁ Γκαοῦρ κάνει νά πηδήσῃ
 πρῶτος ἀπὸ τὰ θράχια τῆς
 ὄχθης. Μά σκοντάφτει καὶ
 γκρεμίζεται στραμπουλῶντας
 τὸ δεξιὸ τοῦ πόδι. Ἀδύνατο
 πιά νά ξανασηκωθῇ...

Ὁ Ταρζάν θλέπει τὸ κακὸ
 ποῦ ἔπαθε ὁ σύντροφός του.
 Ὅμως δὲν στέκεται νά τὸν
 βοηθήσῃ. Τὸν παρατάει ἐκεῖ
 καὶ πέφτει στὴ λίμνη. Προ-
 χωρεῖ, κολυμπῶνας, πρὸς τὸν
 τεράστιο κροκόδειλο...

Καὶ κάνει πολὺ καλά! Για-
 τὶ ἐκεῖνη, πού, αὐτὴ τῇ στι-
 γμῇ, κινδυνεύει περισσότερο
 εἶναι ἡ Ταταμπού.

Μά κι ὁ Γκαοῦρ δὲν κάθε-
 ται μέ σταυρωμένα χέρια Ἀρ-
 πάξει μονάχος τὸ στραμπου-
 ληγμένο πόδι του. Τὸ στρίβει
 μέ φοβερὴ δύναμι. Ὁ πόνος
 ποῦ δοκιμάζει εἶναι ἀθάστα-
 κτος. Κρύος ἰδρώτας λούζει
 τὸ κορμὶ του. Κι ὅμως ἐπιμέ-
 νει. Ὅσοι τοῦ τέλος ξαναφέρ-
 νει τὰ κόκκαλα στὴ θέσι τους.
 Πετιέται ὀρθός!

Ἔτσι, καὶ μέ τὸ ρόπαλο
 στὸ χέρι θουτὰει στὰ νερά.
 Τρέχει κολυμπῶντας πρὸς τὸ
 θεριό...

Ὅμως ἀλλοίμονο! Οὔτε ὁ
 Ταρζάν, οὔτε κι αὐτὸς προ-
 φθαίνον... Στὸ μεταξὺ ὁ
 τεράστιος κροκόδειλος μέ τις
 απέραντες ἀνοικτὲς μασσέλες

του, χάθει μέ μιᾶς ὁλόκληρη
 τὴν Ταταμπού!

— Γκαοῦρ, Γκαοῦρ! ξεφω-
 νίζει ἡ ἀμοιρὴ σπαρακτικά.
 Μά ἡ φωνὴ τῆς γρήγορα χά-
 νεται μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ
 πεινασμένου θεριοῦ.

Ὁ κροκόδειλος κάνει τώ-
 ρα νά φύγῃ. Ὁ Γκαοῦρ ἀγκα-
 λιάζει γερά τὸ λαιμὸ του.
 Τὸν συγκρατεῖ. Ἐνῶ ὁ Ταρ-
 ζάν καρφώνει τὴν ἀστραφε-
 ρὴ λάμα τοῦ μαχαριοῦ στὴ
 μαλακιά κοιλιὰ του. Τὴν τρα-
 βάει μέ δύναμι καὶ προσοχή.
 Τὴ σχίζει πέρα γιὰ πέρα...

Ἡ Ταταμπού πέφτει ἀπὸ
 μέσα μισολιπόθυμη... Ἔχει
 σωθῇ!

... ..
 Τὴν ἴδια στιγμή παράξενος
 θόμβος ἀκούγεται πάνω ἀπὸ
 τις κορφές τῶν θεόρατων δέν-
 τρων.

Εἶναι ὁ φοβερὸς καὶ τρομε-
 ρὸς Ποκοπικό ποῦ πετάει σὰν
 ἀεροπλάνο πάνω στὴ ράχι
 τοῦ ψωραλέου γαϊδάρου του.

Στὰ καπούλια τοῦ «Καθα-
 ρόαιμου» ἔχει ζώσει τὴ συ-
 σκευὴ μέ τὸν ἑλικρ!

Ὁ νᾶνος ξεφωνίζει ἀπὸ ψη-
 λά:

— Πίσω μικρόθιααά! Σή-
 μερις σφάζω... ἐναερίως!..

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΕΡΑΚΙ

Ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα
 στὸ ξερονήσι τοῦ τ Σκοτεινοῦ
 Ἀνθρώπου». Κι ἄς ἐξηγήσου-
 με — μέ λίγα λόγια — τὰ μυ-
 στηριώδη γεγονότα ποῦ εἶχαν
 συμβῇ :

“Όταν ή σιδερένια πόρτα τής κυκλικής αίθουσας μέ τά διαμάντια έπεσε, ό Νάχρα Ντού φάνηκε ένθουσιασμένος.

— Έπί τέλους! είχε πη. “Ό Τσέν Χού έπεσε στήν παγίδα μου!

“Ό Κραγιαμπού νομίζει πώς ό μονόφθαλμος Μάγος σίγουρα θά τρελλάθηκε!

“Όμως ό τερατόμορφος γέροντας θγάζει άμέσως από κάποιο κρυφό άνοιγμα του λυκοτόμαρου που φοράει, ένα μικρό μαύρο κεράκι. Καί τό άνάθει, τρίβοντας δυο παράξενες γυαλιστερές πέτρες. Ταυτόχρονα άρχίζει νά έξηγηή στο γιό του Ταρζάν.

— Τό πράσινο αυτό φώς του μαγικού κεριού που λούζει τώρα τά καρμιά μας, θά τά κάνη...

Μά δέν προφθαίνει νά τελειώση. Τήν ίδια στιγμή ό Κραγιαμπού τόν ρωτάει άνησυχά:

— Ποϋ είσαι, Νάχρα Ντού; Δέν σέ βλέπω πιά!

— Ούτε κ' έγώ δέν σέ βλέπω, παιδί μου! του κάνει κ' έκείνος.

— Καί τό γοριλλάκι δέν βλέπω! προσθέτει ό νέος.

— Φυσικά! του έξηγεϊ ό Μάγος. “Αφού μέ τό φώς του κεριού μου γίνηκε άόρατο κ' έκείνο. “Όπως άκριβώς κ' έμείς!

Καί συνεχίζει:

— Κύτταξε Κραγιαμπού: Στο κάτω μέρος τής σιδερένιας πόρτας βρίσκεται μία πολύ λεπτή χαρμάδα. “Απ' αυτήν τώρα θά περάσουμε νά

θγοϋμε έξω! Πρέπει νά ξέρης πώς τά κορμιά μας δέν γίναν μόνον άόρατα, μά καί άϋλα! Μαζί μέ ό,τι φοράμε, ή κρατάμε στα χέρια μας, θά μπορούσαμε νά περάσουμε κι άπό τήν τρύπα μιās θελόνας!

Καί νά: Σέ λίγες στιγμές όλοι βρίσκοντ' έξω. Πρώτος ό Νάχρα Ντού, ύστερα ό γιός του Ταρζάν καί τελευταίο τό γοριλλάκι... Έξακολουθοϋν νά είναι άόρατοι όμως. “Ό Ένας δέν βλέπει τόν άλλον.

“Ετσι ό Κραγιαμπού τρέχει στή μεγάλη αίθουσα του Έργαστηρίου. Σπρώχνει μιá ήλεκτρική συσκευή καί τή γκρεμίζει κάτω. Θέλει νά τρομοκρατήση τόν κακούργο Έπιστήμονα...

“Όσπου τέλος βρίσκει ένα χοντρό γερό σχοινί καί τόν δένει χειροπόδαρα.

— Πάμε τώρα! φωνάζει στο Μάγο. “Ό άπαίσιος αυτός άνθρωπος άς μείνη δεμένος έδω νά πεθάνη άπ' τή δίψα καί τήν πείνα!

“Ό Νάχρα Ντού θγάζει τώρα από τό λυκοτόμαρό του ένα άλλο μικρό κεράκι. “Ασπρο αυτή τή φορά... Τό άνάθει μέ τίς γυαλιστερές πέτρες του. Καί τό κόκκινο φώς του τούς ξανακάνει όρατούς!

“Υστερα, όλοι μαζί, θγαίνουν από τό φοβερό Κάστρο τής Συμφοράς. Προχωροϋν γιά τά θράχια τής παραλίας που βρίσκεται τό μικρό ίστιοφόρο τους.

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΕΚΡΗΞΙΣ

Σε μιὰ στιγμή ὁ Κραγιαμπού ἀντιλαμβάνεται πὼς δὲν βρίσκεται μαζί τους τὸ μικρὸ γοριλλάκι.

— Βάντααα! Βάντααα! φωνάζει.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς φθάνει καθυστερημένο κοντά τους.

Ἔτσι, ὅλοι μαζί, μπαίνουν στὸ κᾶκι τους, σηκώνουν τὴν ἄγκυρα, καὶ ἀνοίγοντας τὰ πανιά, σαλπάρουν στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος...

Ὁ Νάχρα Ντοῦ θάζει πλώρη γιὰ τὸ Μεγάλο Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς...

Ὁμως δὲν ἔχουν προλάβει νὰ ξανοιχτοῦν πολὺ, ὅταν μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξις συνταράζει γῆ, θάλασσα καὶ οὐρανό!

Ὁ φοβερός «Πύργος τῆς Συμφορᾶς» τινάζεται ὁλόκληρος στὸν ἀέρα! Γίνεται σκόνη! Τίποτα πιά δὲν μένει ἀπὸ δαῦτον ἐκεῖ στὴ μέση τοῦ ξερονησιοῦ! Σίγουρα, ἀνάμεσα στὰ συντρίμια του θὰ βρίσκονται κομματιασμένα τὰ κόκκαλα καὶ οἱ σάρκες τοῦ ἀπαίσιου Κινέζου Τσέν Χοῦ.

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος» δὲν ὑπάρχει πιά! Ἡ Ζούγκλα λευθερώθηκε ἀπὸ ἕναν φοβερὸ ἐφιάλτη!

Ὁ Κραγιαμπού ἔχει ἀπομείνει ξερός ἀπὸ τὴν κατάπληξι! Ἐνῶ ὁ Μάγος ρίχνει, μὲ τρόπο, παράξενος παντιές στὸ μικρὸ γοριλλάκι...

... ..

Τέλος, κ' ὕστερ' ἀπὸ πολ-

λὲς περιπέτειες, ὁ Νάχρα Ντοῦ καὶ ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν, μαζί μὲ τὸ ἀχώριστο τετραπέρατο ζωάκι, φθάνουν στὴ Ζούγκλα. Καὶ προχωροῦν γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντᾶ τῆς.

Ὁμως σὰν πλησιάζουν στ' ἀνοιγμά τῆς, ὁ Ταρζάν ποῦ βλέπει τὸν χαμένο μοναχογιό του νὰ ξαναγυρίζη, τρέχει — τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ — νὰ τὸν προϋπαντήση.

Καὶ τότε κᾶτι ἐξωφρενικὸ καὶ ἀπίστευτο γίνεται: Τὸ μικρὸ γοριλλάκι ποῦ τὸν ἀντικρύζει, θγάζει μιὰ τρομαγμένη ἀνθρώπινη φωνή:

— Αὐτὸς εἶναι! Αὐτὸς!

Καὶ θάζοντας το σὰ πόδια, ὀρθό, χάνεται γρήγορα πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι ἄγρια θλάση τῆς περιοχῆς.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ποῦ ἄκουσε τὸ μικρὸ ζῶο νὰ μιλήη σὰν ἄνθρωπος, ἔχει ἀπομείνει ἀκίνητος κι ἀποσθλωμένος. Τὸ ἴδιο κι ὁ Κραγιαμπού.

Μονάχα ὁ Μάγος δὲν δειχνεὶ νὰ ξαφνιαστέκε. Κ' ἐξηγεῖ σιγὰ στὸν κατάπληκτο Νέο:

— Ἡ «Βάντα» σου δὲν ἦταν γοριλλάκι. Ἦταν ἡ πραγματικὴ Βάντα ποῦ συνάντησες ὅταν ἐρχόσουν στὴν καταπακτὴ μου. Ὅταν ἔβαλα τὴν γαλάζια ἀλοιφή στὸ μάτι μου τὴν εἶδα νὰ ἔχη σκοτώσει ἕνα γοριλλάκι, νὰ τὸ γδέρνῃ μὲ τὸ μαχαίρι καὶ νὰ κολλᾷ τὸ ζεστὸ τομάρι του στὸ κορμί τῆς. Κατάλαβα τότε πὼς ἐτοιμαζόταν νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ. Γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα πὼς «γρή-

γορα ή Βάντα θά βρίσκεται κοντά σου».

‘Ο γιός του Ταρζάν τόν κυττάζει χαμένα. Σάν νά μη τόν άκούη! Σά νά μη τόν βλέπει!

‘Ο Νάχρα Ντου συνεχίζει :

— Αύτη, ή υπέροχη μικρή κοπέλλα έβαλε φωτιά μ’ ένα φυτίλι στην μπαρουταποθήκη του κακούργου Τσέν Χού! Αύτη έσωσε τη Ζούγκλα άπό έναν τρομέρο Κακούργο!

‘Ο νοῦς του Κραγιαμποῦ έξακολουθεί νά ταξιδεύει άλλο...

“Ωσου σέ μιá στιγμή ψιθυρίζει σά νά παραμιλάη :

— Γιατί; Γιατί μόλις είδε τόν Πατέρα μου τσακίστηκε νά φύγη; Γιατί φώναξε : Αὐτός εἶναι! Αὐτός!»

Καί καταλήγει νά προσφέρη έρωτηματικά τήν πρώτη λέξι μιáς τραγικῆς ύποψίας του πού σφήνωσε στό μυαλό του :

— Μήπως...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ !... ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ !...

‘Η πολυαγαπημένη μας Ταταμποῦ πέφτει

“ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ,,

Αὐτός εἶναι ὁ τίτλος

τῆς 85 συναρπαστικῆς περιπέτειας τοῦ θρυλικοῦ

“ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,,

πού ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

“Ο,τι καί νά πῇ κανεῖς γι’ αὐτό τὸ τεῦχος ,

λίγα θά εἶναι.

ΘΑ ΧΑΣΗ ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΗ

ΠΡΟΣΟΧΗ :

Προσεχώς, και παράλληλα με τον θρυλικό «ΓΚΑΟΥΡ —ΤΑΡΖΑΝ», θα κυκλοφορήσουν τὰ καταπληκτικώτερα τεύχη ἀπὸ ὅσα ἔχουν κυκλοφορήσῃ ποτὲ στὴν Ἑλλάδα. Μὲ τὸν τίτλο :

Ο ΜΙΚΡΟΣ **ΦΑΝΤΟΜΑΣ**

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Συναρπαστικὲς περιπέτειες ἑνὸς ἡρωικοῦ Ἑλληνόπουλου ποὺ
ἀγωνίζεται γιὰ τὴ Λευθερίᾳ καὶ τὴ Δικαιοσύνη.

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

Θὰ μείνετε κατάπληκτοι μπροστὰ στὰ ὑπεράνθρωπα κατορθώ-
ματα τοῦ ὑπέροχου καὶ ἡρωικοῦ Ἑλληνόπουλου ποὺ θὰ διαβά-
ζετε στὸ ἀριστοργηματικὸ εἰκονογραφημένο τεύχος :

Ο ΜΙΚΡΟΣ **ΦΑΝΤΟΜΑΣ**

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Θὰ τὰ γράψῃ ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Καλλιτεχνικὰ διδλιοδετημένοι πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας
Πειραιῶς 18 Ἀθῆναι, ἀντὶ δρχ. 15 ἑκαστος.
Ἐπίσης καὶ τὰ παλαιὰ τεύχη Γκασούρ - Ταρζάν ἀντὶ δρχ. 1,50.
Ἐχουν κυκλοφορήσει μέχρι σήμερα 10 Τόμοι καὶ πλέον τῶν
ὀγδοήκοντα τευχῶν.

Οἱ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν νὰ δίδουν τὰς παραγγελίας τους εἰς τὰ
κατὰ τόπους Ὑποπρακτορεῖα τοῦ «ΝΕΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ».

ΤΙΜΗ ΤΟΜΩΝ ΔΡΧ. 15.

ΤΙΜΗ ΠΑΛΑΙΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΔΡΧ. 1,50.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε δόκλιση την Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ' 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΉΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΙΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694